

# Tính Kế Tình Yêu

## Contents

|                          |          |
|--------------------------|----------|
| <b>Tính Kế Tình Yêu</b>  | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .    | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .    | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .    | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .    | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . .    | 14       |
| 6. Chương 5-2 . . . . .  | 16       |
| 7. Chương 6-1 . . . . .  | 19       |
| 8. Chương 6-2 . . . . .  | 22       |
| 9. Chương 7-1 . . . . .  | 24       |
| 10. Chương 7-2 . . . . . | 28       |
| 11. Chương 8-1 . . . . . | 32       |
| 12. Chương 8-2 . . . . . | 35       |
| 13. Chương 9 . . . . .   | 38       |
| 14. Chương 10 . . . . .  | 43       |

## Tính Kế Tình Yêu

---

### Giới thiệu

Tên truyện: Toán kế lai đích ái tình –

Dịch tên: Tính kế tình yêuThể loại: Hiện đại, phúc hắc công vs ngốc mạnh t

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ke-tinh-yeu>*

## 1. Chương 1

Tiểu học năm hai, hần căn bản không hiểu cái gì là tình là yêu cả. Nhưng kể từ ngày hôm đó, có một bóng hình kiên cường đã khiến hần khó mà quên được. Theo thời gian lớn lên, diện mạo của người mang tầm lưng kia đều đã sớm mờ hồ, nhưng hần không thể quên được bóng dáng ấy cùng tên người con trai đó.

Hần sẽ viết tên người nọ trong cuốn nhật ký, trên mỗi trang sách sẽ tự tay viết tên người đó. Mỗi khi hần cảm thấy cô đơn tịch mịch, tên của anh sẽ hiện lên trong tâm trí hần, giống như đã sớm ăn sâu vào tiềm thức, không thể xóa nhòa.

Mỗi đêm cha mẹ to tiếng cãi nhau, hoặc là khi hần bị bạn bè bắt nạt, luôn luôn có một cái tên có thể làm dịu trái tim hần, là một điều không thể thay thế, khiến hần an tâm hơn. Hần thề nhất định phải tìm được anh, phải có được anh, dù cho phải dùng bất luận thủ đoạn gì đi nữa, hần nhất định phải giữ anh bên cạnh.

Không có anh, hần giống như một cơ thể không hoàn thiện.

Có lẽ thời gian đã phần nào xóa đi những kí ức xinh đẹp về anh, nhưng hần chắc chắn phải tìm ra anh. Nếu anh không còn bộ dáng như ngày xưa, hoặc anh đã chết đi, hần sẽ buông tay; nhưng nếu không phải, anh chắc chắn không thể thoát khỏi tay hần.

Nhân sinh chính là cô độc như vậy, một khi bạn đã suy nghĩ, bạn sẽ không ngừng tìm kiếm một nửa của đời mình, mà càng không được lại càng mạnh mẽ muốn có được điều đó hơn.

Hần nhất định phải có được anh, nếu anh không còn như trước, chỉ sợ hần cả đời này nhất định sẽ lẻ loi một mình.

...

Cổ nhân có nói: Chim dậy sớm mới có trùng ăn.

Tuyệt đối không muốn làm sâu lười. Lão đại cùng lão nhị thì dọn ra ngoài ở, gánh nặng mỗi ngày giúp cha mẹ thu xếp mặt tiền của cửa hàng liền dừng ở trên vai anh. Ai bảo anh là lão tam làm gì, lão đại, lão nhị rời nhà, liền đến phiên lão tam.

Sang năm tốt nghiệp xong, đợi anh rời khỏi nhà rồi liền đến phiên lão tứ tiếp nhận, anh thật sự là chờ không kịp nha!

Anh hướng cha mẹ kháng nghị, anh sang năm sẽ thi vào đại học, chẳng lẽ bọn họ sẽ để cho thí sinh sắp thi như anh làm công việc vất vả sao?

Bất quá, kháng nghị không có hiệu quả, cha mẹ nói, học phí của lão tứ lên cao trung sẽ tăng, lão ngũ thì tuổi lại quá nhỏ cho nên anh không có lựa chọn nào khác, trừ phi anh bỏ nhà mà đi.

[Ape: để “lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ, lão ngũ” nghe rất hay =))~]

Thối lắm! Trên đời này làm gì có cha mẹ nào lại cổ vũ đứa nhỏ rời nhà trốn đi chứ?

Còn nói anh chỉ cần có thể tốt nghiệp cấp ba, không cần thi đại học là được, bọn họ cũng chẳng đặt quá nhiều hi vọng vào đứa con tứ chi phát triển đâu.

Thối lắm! Tuy rằng là sự thật nhưng trực tiếp nói ra thực đã thương người ta.

Trước đó vài ngày, lão ba không cẩn thận bị thương thắt lưng cho nên anh càng thêm bận rộn, phàm là việc nặng, ra ngoài giao hàng này nọ, toàn bộ đều đổ lên đầu anh, chỉ cần anh không có giờ học, anh đã bị người nhà trói chặt, ngay cả ráng tranh thủ thời gian cũng không được.

Ngoài ra, bởi vì lão ba lão mẹ hồ đồ như vậy, hại anh so với người khác đi học muộn hơn, học lớp 11 khi mười tám, người khác còn tưởng rằng anh lưu ban đó! May mắn thay anh đã đủ mười tám, sớm có bằng lái xe, nếu không cả ngày bên ngoài cưỡi Dã lang 125\* chạy loạn, lái một chiếc xe chở hàng đi khắp nơi cũng không sợ bị cảnh sát sờ gáy, kiếm được tiền chỉ sợ trả không đủ tiền phạt.

[\*Xe này hiệu SYM, tên của em nó là SYM Wolf 125, <> ]

Sớm biết như vậy anh sẽ không bắt chước theo mấy nam sinh đi đua xe. Cái bô tốt gì đó chưa thấy, chỉ thấy một nhóm bạn bè của mẹ đến chơi.

Nhóm mấy bà cô bà thím ban đầu có lẽ bị hình tượng đầu xù ổ quạ của anh dọa sợ, nhưng sau lại bị tấm lòng hiếu thuận cùng sự chịu thương chịu khó của anh lay động mà xem anh như con cháu trong nhà, phá tan định kiến về con nhà nghèo đều là thanh niên bất lương.

Phí Dĩ Ái từ đó về sau, trừ cha mẹ trong nhà, chỉ cần ra ngoài sẽ được thúc thúc bá bá dì dì cô cô chiều cõ, nhưng mà họ cứ chú ý mãi đến cái đầu ổ gà của anh.

Sáng sớm đã bị vị mẫu thân đại nhân vĩ đại đá xuống giường, Phí Dĩ Ái giương đôi mắt nhập nhèm vì buồn ngủ, không ngừng vừa ngáp vừa đi xuống lầu mở cửa cuốn bằng sắt, ai oán tại sao anh mỗi ngày phải dậy sớm hơn người khác — đem bằng hiệu, bồn hoa, hàng hóa dọn xong, phải nhanh chóng ăn sáng, trên đường đi học còn phải thuận đường đi giao luôn hàng.

[Ape: edit đến đây mới biết bạn này tên Phí Dĩ Ái =.=#

QT và em Gúc đều ghi là “phí lấy yêu” mà cũng không viết hoa sẵn như những truyện khác làm bạn Ape cứ cảm thấy dị thể nào:D

Edit đến đây mới thấy từ này được lập lại nên phải edit lại =)))~]

May mắn thay, mọi người mua hàng bên ngoài cũng không đặt các mặt hàng dễ vỡ, nếu không với một người vào sáng sớm thần trí mơ hồ như Phí Dĩ Ái khó nói trước là có đem chúng nó đập vỡ hay không.

Chỗ bọn họ tuy là nông thôn nhưng không quá hẻo lánh, cũng không giống thành thị chật ních người, cửa hàng mà cha mẹ anh vất vả kinh doanh chính là Tiểu phố Tri kỷ \*.

[\*tiểu phố: cửa hàng nhỏ; trong đó “phô” còn có nghĩa là “chiếu/nệm” các thứ a~]

Nhằm nâng cao khả năng cạnh tranh giữa các cửa hàng hiện nay nên phải cung cấp dịch vụ giao hàng tận nhà, chỉ cần một cuộc gọi điện thoại hoặc đặt hàng trực tuyến, điều kiện là ở trong quận, họ sẽ được giao hàng trong thời gian sớm nhất có thể.

Mà Phí Dĩ Ái phải phục vụ như thế này đã từ lâu rồi, vào buổi sáng sớm hoặc khi có nhu cầu đặc biệt có thể nhận được đơn hàng của mọi người.

Cửa cuốn mới kéo lên, Phí Dĩ Ái lập tức nghe được tiếng kêu như heo bị chọc tiết.

Sáng sớm đã gặp ác mộng rồi sao? Phí Dĩ Ái nghĩ.

Thật là, lão mẹ không thể để cho anh ngủ thêm một chút nữa được sao?

Nhưng mà âm thanh kia không những giống tiếng con heo bị người ta mần thịt mà còn có xu hướng tiếng lại gần hơn.

Đột nhiên có một con quái vật to lớn như ngọn núi xuất hiện, con quái vật này còn trực tiếp nhào vào lòng Phí Dĩ Ái. Nhưng bởi vì người tới thật sự quá lớn, thuận thế đánh Phí Dĩ Ái ngã trên mặt đất.

A! Đau quá! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Va chạm này khiến một tí buồn ngủ còn sót lại của Phí Dĩ Ái toàn bộ bay đi mất. Anh ăn đau, ngửa đầu thì nhìn thấy thứ oa trong lòng anh là một vật thể thật lớn, mà trên người hằn lại mặc đồng phục của trường bọn họ.

Uy! Mi làm gì vậy? Trong thời kỳ trưởng thành, anh không được ăn no ngủ kỹ, lại luôn có người không cho anh ngủ nhiều nên tính tình của Phí Dĩ Ái vào sáng sớm bình thường đều không tốt. Không, là cực kỳ không tốt!

Chỉ thấy thứ kia tựa trên người anh liêu mạng nằm trong ngực mà lắc đầu, ngón tay chỉ về phía sau, cũng không chịu đứng lên.

Uông uông uông\*!

[\*chính là “gâu gâu gâu” aka tiếng chó sủa~]

Chó sủa?

Ngoài tiếng heo bị chọc tiết ra, hiện tại lại còn có tiếng chó sủa không ngừng quấy nhiễu màng tai Phí Dĩ Ái, anh bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Đột nhiên có một ý tưởng bật ra trong đầu, anh chàng lớn như vậy sẽ không phải là sợ chó chứ, phải không a? Nhìn cơ thể cậu ta run lên y như một tên ngốc vô dụng, con chó kia chỉ là một con chó nhỏ nhỏ nhỏ vô cùng, và đúng rồi, nó thuộc thể loại không bao giờ lớn: Chihuahua!

Không được la! Thật sự là âm ỉ muốn chết mà!

Phí Dĩ Ái một tiếng bạo rống, Chihuahua mang theo cái đuôi bị xén, thê lương kêu lên không ngừng chạy trốn.

Thiếu đi một phần tạp âm nhưng vẫn có một cỗ áp lực cực đại nhắc nhở anh, Phí Dĩ Ái nâng tay nâng chân, dùng sức đẩy người đang bám trên cơ thể mình ra.

A! Quái vật lớn với công lực phá hoại quả thực rất mạnh, Phí Dĩ Ái dưới tác dụng lực cùng sức hút của trái đất kéo xuống thành một đường parabol, thuận đường ngã đổ lên những thứ vừa được sắp xếp xong trước đó, mọi thứ nằm lẫn lộn trên mặt đất tạo thành một mảnh hỗn độn.

Đã xảy ra chuyện gì? Từ phòng bếp vội vàng đi ra chính là Phí mẫu đang nấu điểm tâm, vừa vặn nhìn thấy đứa con đang kéo áo người ta định đánh, nàng không chút hoang mang, rất có khí phách đi về phía trước túm lấy tai thằng con mình.

Mi đang làm cái gì a? Để mi mở cửa dọn hàng, mi lại đem cửa hàng biến thành này cái đức hạnh này, lại còn muốn động thủ đánh người nữa hả! Nàng mười phần tư thế giống Mẫu Dạ Xoa.

Mẹ à, là hấn đem cửa hàng làm thành như vậy, không phải con!

Ách, cho dù là hấn có lỗi, mi cũng không thể động thủ đánh người, ta không phải đã nói rồi sao? Không được đánh nhau! Ngón tay ngọc của nàng tinh tế dùng sức nhéo a nhéo; mang luôn đứa con trai bảo bối bùn dất đầy người của nàng về nhà, lại thấy anh không bị thương dù là vết thương nhỏ, có thể thấy được vốn là anh khi dễ người khác a.

===

Ape cơm bách đây:)

Báo cáo các đồng chí là đã edit xong luôn Ngọc tặc hí gia:)

Đang chuẩn bị lượn lờ tìm truyện mới để màn đây~ Ai biết bộ nào ngắn ngắn, hài hài lại HE thì giới thiệu cho Ape nha~

## 2. Chương 2

Mẹ ơi, dừng tay. Đau quá! Âm thanh giống heo bị chọc tiết lại từ miệng Phí Dĩ Ái phát ra.

Dì à, thực, thực xin lỗi, đều là con không tốt, là con không cẩn thận té ngã làm đồ của mọi người hỗn loạn, con của dì chỉ là có hảo ý giúp con đứng dậy thôi, cũng không phải có ý muốn đánh con, dì đừng hiểu lầm.

Thật sự? Có câu “Hiểu con không ai bằng mẹ”, Từ Văn Tú làm sao tin tưởng lời phiên thí\* này, bất quá tiểu hài tử này tâm địa thật tốt.

[\*lời phiên thí = lời như sh\*t =)))]~ Chắc theo kiểu lời chém gió khó tin á~]

Thật mà, thật mà! Quần hấn làm gì, đau chết mất thôi, chỉ cần mẹ có thể buông tha lỗi tai của anh là tốt rồi.

[Ape lảm nhảm: edit đến đoạn này thì cùng lúc nghe Hold Me Tight của BTS, cứ “Can you trust me? Can you trust me?” mãi, cũng quá ư là trùng hợp rồi =)))]~]

Được rồi, lần này có người thay mi nói giúp nên mẹ tha cho, lần sau nếu để mẹ nhìn thấy mi còn dám tái phạm, để xem mẹ có lột da của mi không!

Vâng, mẹ. Hôm nay anh vấp phải bậc cửa thật cao đi? Thực tội tệ mà!

Thực xin lỗi, xin hãy để cho con bồi thường tổn thất của mọi người, đây đều là trách nhiệm của con. Nam hài cúi đầu không ngừng giải thích.

Này không tính cái gì, con chỉ cần đem mấy thứ rơi trên đất dựng lại chỗ cũ là được rồi. Từ Văn Tú dùng ngữ khí bất đồng khi nói chuyện với con trai, nói chuyện rất ôn hòa đối với cậu học sinh trung học trước mắt.

Nhưng bằng hiệu đã bị nát rồi, xem ra không thể sửa lại được, xin hãy để con bồi thường cho. Nam hài đầu cúi càng thấp.

Dì nói không cần chính là không cần, ngược lại là con nha, con có biết hay không lúc nói chuyện mà không nhìn đối phương là rất không lễ phép! Nam hài nghe vậy ngắc đầu, đã thấy hần gốc lẳng, hần lại làm sao vậy?

Uy! Phí Dĩ Ái chột chột hần, nhưng lại không thấy hần có phản ứng gì.

Con làm sao vậy? Đứa nhỏ này có phải không thoải mái hay không? Chẳng lẽ khi này làm hần bị thương quá nhiều, phải nhanh chóng đi gọi bác sĩ mới được.

Đang lúc Từ Văn Tú muốn mở miệng phân phó đứa con, nam hài lại đã mở miệng.

Cái gì! Dì thật là mẹ của anh ấy sao? Con trai đã lớn như vậy lại mà dì còn trẻ đẹp như thế? Nhìn bộ đồng phục kia hần là đàn em năm nhất của anh, lại nghe hần nói lưu loát như vậy, Phí Dĩ Ái cảm thấy ghê tởm.

Mi mắt mù phải không? Như vậy mà kêu trẻ đẹp? Kinh ngạc vô cùng khi có người có thể đem lời nói dối biến thành sự thật như thế!

Không để anh nói xong, Phí Dĩ Ái liền bị mẫu thân đại nhân yêu dấu gạt ngã trên đất.

Ha hã a! Con tên là gì? Miệng thực ngọt mà. Quá cao hứng, nàng cũng hiểu được chính mình cũng quyến rũ xinh đẹp nhưng cũng do nhà nàng không hề đánh giá cao đối với những người thất học như nàng.

Dì, con tên là Tống Công Tắc\*, năm nhất trung học Trung Lãng. So với anh được sống tốt như vậy, lại còn trẻ, đúng là một tiểu hài tử được giáo dưỡng tốt mà.

[\*Tống Công Tắc: - đọc là /sòng gōngjì/. Như đã nói, truyện này tên nhân vật không viết hoa, mà phiên âm của QT cũng kì kì, nhưng quả thật đọc là Tống Công Tắc!]

Đứa con của dì cùng học chung trường, coi như nó là đàn anh đi, sau này có con làm bạn với nó rồi. Con đã ăn gì chưa?

Mẹ à, con đói bụng. Lòi ra thêm một đàn em thì sao, anh phải lo cho cái bụng mình trước đã.

Từ Văn Tú nắm chặt nắm tay uy hiếp đứa con trai — người lớn đang nói chuyện, trẻ em câm miệng cho ta.

Nhìn con như vậy nhất định còn chưa có ăn. Không được nga! Các con đang trong thời kỳ trưởng thành, bữa sáng không thể không ăn, đi thôi.

Từ Văn Tú thân thiện kéo Tống Công Tắc vào trong, không quên quay đầu hướng đứa con dặn dò: Nhanh dọn hàng đi, cũng đã muộn, coi chừng ngay cả thời gian để ăn cũng không có!

Lão ma nữ, không có việc gì ngoài việc ngược đãi con trai sao. Con nhà người ta vào thời kì thanh xuân phát dục rất trọng yếu, con của mẹ thì không trọng yếu hử!

Uy! Thời kì trưởng thành của bốn thiếu gia còn chưa có dừng đâu nha!

Phí Dĩ Ái một bên thu thập, một bên oán niệm, lơ đãng giương mắt đồng hồ treo trên vách.

Nguy to, hôm nay phải giao đến ba nơi. Không được rồi! Phí Dĩ Ái tăng tốc độ, thân thủ gọn gàng, dọn hàng lại vị trí ban đầu sau đó vội vàng vào nhà. Nếu không nhanh lên, anh sẽ trễ học một lần nữa!

Mẹ ơi, điểm tâm của con đã xong chưa? Anh vội vào trong phòng, phần cơm của mình đang nằm trên tay Tống Công Tắc.

Đứa con ngu ngốc này, biết ngay sẽ không kịp mà. Công Tắc sớm thay mi chuẩn bị rồi. Nhạ, ăn trong xe đi, hôm nay Từ Công Tắc sẽ chở con, nếu con vừa đi vừa ăn sẽ rất nguy hiểm! Từ Công Tắc? Nhanh như vậy liền đổi họ luôn, lão mẹ sao lại làm việc không có nguyên tắc gì thế này?

Please! Để hần chở, con sợ rằng sẽ càng muộn hơn.

Anh yên tâm đi, kỹ thuật của em tốt lắm. Tổng Công Tắc nói thực thành khẩn khiến cho Phí Dĩ Ái không dám tin người này chính là kẻ bị Chihuahua dọa đến chạy lung tung.

Nhưng Từ Văn Tú sớm bị mua chuộc cũng không để ý đến tánh mạng của đứa con trai bảo bối ruột thịt, đẩy Phí Dĩ Ái ra ngoài.

Ngồi cho vững.

Uy! A..... Dưới sự cưỡng bức của lão mẹ, Phí Dĩ Ái ngồi vào yên xe, xe đột nhiên tăng tốc. Vì để đảm bảo bữa sáng nên anh nhanh chóng ôm lấy thắt lưng Tổng Công Tắc.

Trời ạ! Anh còn chưa tốt nghiệp trung học, không muốn cái mạng nhỏ quý giá bị đặt dấu chấm hết như thế này đâu! Ít nhất trước khi xuống hoàng tuyền cũng phải được lấp đầy bụng đã. Phí Dĩ Ái ngồi trên xe phi như bay, hai thành một, đem bữa sáng cố nhét vào trong miệng, còn suýt nữa thì bị mắc nghẹn.

Hoàn hảo, hiện tại hai tay đều trống có thể ôm chặt thắt lưng của người nọ, ít nhất là khi phanh khẩn cấp, anh cũng sẽ không bị văng ra ngoài, toàn là bê tông cốt thép, cứng lắm đó.

Cảm nhận được người phía sau toàn thân buộc chặt và kề sát trên lưng mình, Tổng Công Tắc khoe miệng ở nơi người phía sau không phát hiện hơi hơi cong lên.

Ấn.....

Queo phải phải không?

Ấn! Quá nhiệm màu, bữa sáng còn chưa nuốt xong nên anh chỉ có thể lấp bấp nói chuyện, mong rằng người nọ có thể hiểu được!

Bất quá Phí Dĩ Ái nói quá muộn, hắn đã lướt qua chỗ rẽ mà anh nói, anh nghĩ: quay đầu hay không quay đầu cũng mặc, sau chỗ rẽ này quay lại là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng ở trên đường cái mà xoay đầu xe, mạng nhỏ này của anh còn muốn giữ lại a!

Tổng Công Tắc mang đến cho Phí Dĩ Ái rất nhiều bất ngờ. Lấy độ cung cực hoàn mỹ, xoay xe chở hai người vòng ra đường lớn.

Đúng là vận chó mà!

Phí Dĩ Ái không tin trời đất cho nên đã quên phải quý trọng sinh mệnh chó con chưa đủ hai mươi của mình. Đi đến mấy địa điểm giao hàng trước, anh phải tâm phục khẩu phục là kỹ thuật tiểu tử này thật tốt, bất quá vẫn là kém anh một chút nha!

Ha ha ha! Ngồi trên xe máy hưởng thụ niềm vui hóng gió, lại không cần chú ý tình hình giao thông, thật tuyệt vời!

Làm thế nào mà kỹ thuật của cậu lại tốt như vậy? Thường lái lắm sao?

Đôi khi cũng tới trường đua xe.

Trường đua xe?

Đúng vậy! Ở chỗ đó cũng không sợ có xe dư thừa nào đó dám cản đường, lại có thể tăng tốc thật nhanh, cảm giác rất tuyệt, lần sau sẽ mang anh đi.

Tốt! Phí Dĩ Ái vô tư đáp ứng, lúc này anh không thể đoán trước được duyên phận của bọn họ sẽ kéo rất dài theo năm tháng, anh còn tưởng rằng qua sáng nay, bọn họ nhiều lắm chỉ là người quen biết, vô tình nhìn thấy nhau trên đường thì gật đầu chào.

Sau khi chuông reo báo nghỉ trưa vang lên, ngồi trước mặt Phí Dĩ Ái chính là bạn tốt—— Hà Kiến Viên.

Uy! Dĩ Ái, buổi sáng hôm nay làm thế nào mà cậu lại cùng công tử Tổng gia cùng nhau đến trường, còn rất kiêu ngạo mà ngồi xe máy đi học muộn nữa chứ? May mắn hai người vào được, nếu không đã bị giáo viên ghi tên rồi, nhưng mà vẫn có rất nhiều đàn em thấy được nha!

Ài là công tử Tổng gia? Phí Dĩ Ái lơ đãng trả lời, anh rất đói, quản y lái nhái cái gì, hiện tại quan trọng nhất là phải lấp đầy cái bụng nha.

Hở? Phần ăn của mình đâu rồi?

Chính là đang khen ngợi đứa con trai đích tôn của chủ tịch tập đoàn Chính Quy - Tổng Công Tắc, là đứa bé được nuôi dưỡng tốt nha, nghe nói hần có thể sẽ cùng chúng ta cùng nhau thi đại học nữa, hần vừa vào trung học đã nhảy lớp rồi!

A!

Cậu muốn hù chết người phải không!

Hộp cơm của tớ không thấy. Hôm nay anh cũng quên không mang theo tiền rồi. Không thể nào? Anh phải nhịn đói cho tới khi về nhà sao?

Phí Dĩ Ái, có người tìm! Âm lượng của người bạn cùng lớp giống như sợ người khác không nghe thấy, nói rằng có một nhân vật muốn gặp anh, yêu cầu anh ra gặp người nọ.

Thật tốt quá, lại có tin đồn bát quái để bà tám, suốt ngày chỉ đọc sách K\*, thực muốn làm người ta chán chết.

[\*sách K: theo Mr.Baike cho biết đây là sách dùng để học, từ K lấy từ chữ LOOK - nhìn. Túm quần lại thì sách K là sách giáo khoa! Ape cũng đoán là SGK rồi nhưng cứ ôm chân Mr.Baike mà hỏi cho chắc =)))~]

### 3. Chương 3

Nhìn đi, một đôi lại một đôi mắt nhìn chăm chăm vào bóng người ngoài cửa phòng học, hận không thể thu hết tất cả cảnh đẹp vào mắt.

Lúc này Phí Dĩ Ái rốt cục nhận ra, nguyên lai cái tên nhát gan kia lại là người nổi tiếng nha.

Nhìn đến hộp cơm trong tay Tổng Công Tắc..... A! Là hộp cơm của mình.

Vốn Phí Dĩ Ái định trực tiếp lấy lại hộp cơm rồi nói cảm ơn, lại nhìn thấy các học sinh mang theo thái độ quan tâm quá mức nên đột nhiên anh thay đổi chủ ý; trở thành diễn viên cho người ta bà tám tuyệt không thú vị, anh cũng không muốn ngay cả ăn bữa cơm cũng không được yên, thế nào cũng sẽ bị kéo lấy hỏi đồng hồ tây cho mà xem.

Lập tức anh lôi kéo Tổng Công Tắc muốn tránh khỏi đám người, trường đã đầy người rồi, cần bản tìm không ra nơi nào có thể tránh đi tai mắt cả. Anh dẫn Tổng Công Tắc đi tới đi lui, cuối cùng đi lên sân thượng, đá văng cánh cửa vốn không bị khóa, bước đến sân thượng không một bóng người.

Thối lắm! Không thể tưởng tượng được chỉ ăn bữa cơm thôi mà đã quá phiền toái, anh sắp chết đói rồi nha!

Học trưởng.....

Cảm ơn cậu, là do tôi đã quên cầm. Phí Dĩ Ái một phen tiếp nhận, bắt đầu ngấu nghiến.

Học trưởng..... Phí Dĩ Ái từ trong hộp cơm ngẩng đầu, anh còn chưa ăn xong, đừng có gọi anh để nói chuyện có được hay không?

Học trưởng, em có thể cùng anh ăn chung được không? Tổng Công Tắc cầm lấy hộp cơm của mình, có điểm nịnh nọt lại có điểm ngượng ngùng hỏi.

Vấn đề của hần làm cho Phí Dĩ Ái đảo cặp mắt trắng dã. Nếu không nhanh ăn, chuông sẽ reo, anh còn quan tâm vấn đề của người kia làm gì? Anh gật gật đầu.

Tổng Công Tắc giống như được tặng quà, vui vẻ ngồi bên cạnh Phí Dĩ Ái, mở ra hộp cơm của mình.

Lập tức hương thơm lan ra bốn phía khiến cho Phí Dĩ Ái không tự chủ được mà quay đầu nhìn.

Wow! Cơm trưa thôi mà sao sang thế kia. Bên trong có tôm hùm, bào ngư, còn có mấy món vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, khó trách hộp cơm của hần so với của anh còn lớn hơn, thấy mà thèm nhỏ dãi đến ba thước dài.

Em và anh cùng trao đổi đi?

A?

Bữa trưa đó.

Nhưng tôi đã ăn qua. Chỉ còn hơn phân nửa mà thôi.

Không quan trọng, em muốn thay đổi khẩu vị. Học trưởng, có thể chứ? Đương nhiên là quá tốt, anh chính là dạ dày không đáy, đặc biệt là khi nghe thấy các món ăn ngon.

Cho anh đó! Thật sự là quái nhân\*, được ăn ngon thì không ăn, phải ăn món bình dân hơi khó ăn mà lão mẹ của anh làm, kể có tiền thật kỳ quái!

[\*quái nhân: ở đây hiểu theo nghĩa là con người kì quái.]

Phí Dĩ Ái vốn giống đại đa số nam nhân được gia đình dưỡng thành thói quen lang thôn hổ yết\*, rất chăm chú ăn, lại lơ đãng thoáng nhìn Tổng Công Tắc mang vẻ mặt hạnh phúc, nhả nhận ăn hộp cơm của anh.

[\*lang thôn hổ yết: ăn ngấu nghiến]

Quái nhân! Đây là kết luận của anh.

Học trưởng, đi thôi, học trưởng? Có lẽ là do Phí Dĩ Ái chịu di chứng từ chế độ dinh dưỡng kém lúc nhỏ, tuy rằng sau đó được cha mẹ chăm sóc thì khỏe mạnh hơn rất nhiều nhưng huyết áp của anh thường thấp, cho nên những vấn đề của anh sau khi rời giường vẫn không được cải thiện, vì thế Từ Văn Tú luôn phải lấy phương thức thô bạo mới có thể làm cho anh rời giường.

Nhưng Tổng Công Tắc sao có thể đối đãi với một người như anh theo kiểu thần tượng ?

Hần ôn nhu mềm giọng nhiều lắm làm cho Phí Dĩ Ái lầm tưởng thành tiếng muỗi kêu mà phát phát tay, mãi cho đến khi Tổng Công Tắc giúp anh thay xong quần áo, anh mới thanh tỉnh nghe hần ra lệnh đánh răng rửa mặt; có khi chải được một nửa liền quăng cho Tổng Công Tắc làm tiếp, bởi vì anh không cẩn thận lại đi gặp Chu Công. Bình thường ngay cả công tác cuối cùng như chà lau sạch sẽ, chải tóc, đều là do Tổng Công Tắc một mình ôm lấy mọi việc.

A Tắc a, lại làm phiền con rồi, tiểu tử này chỉ có thể dùng tay chân với nó mới có thể tỉnh thôi, con cũng đừng chăm sóc nó kĩ như vậy, nếu không nó sẽ được một tắc lại muốn tiến một thước đó. Nhìn con trai của mình bây giờ đang dựa vào người của người ta mà cũng không chịu tỉnh nữa.

Đúng vậy đó, đây là chuyện mà nó phải làm, con sao có thể lại đi làm giúp nó chứ. Phí đại lão gia Phí Hoàn Kính hát theo.

Dì, chú, con cùng lắm chỉ có thể chở học trưởng đi học mà thôi, còn hơn học trưởng ở trong trường chiếu cố con nhiều lắm, chính là gặp sư phụ\* a. Nếu không có học trưởng hỗ trợ, con lúc ở trường khẳng định sẽ bị khi dễ đến chết mới thôi, hai người cứ tiếp nhận phần tâm ý nhỏ nhoi này của con, nếu không lương tâm của con chịu không được.

[\*gặp sư phụ: người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt hơn, ý nói bọn Ái rất giỏi~ Ôi, dẻo miệng~]

Đứa nhỏ này chính là như vậy, không để cho hần báo ân hần sẽ ái ngại. Ai chẳng biết con của mình có khuynh hướng bạo lực, lại không có tinh thần trọng nghĩa gì gì đó, nói không chừng còn xem đối phương không vừa mắt. Lần này không cẩn thận cứu Tổng Công Tắc, làm cho hần cảm động và nhớ nhung, đứa con này xem ra sẽ sớm bị người ta ăn không còn một mẩu.

Ai, nếu chính mình có đứa con như vậy thì tốt quá rồi!

A Tắc, anh đã đến rồi! Sớm a, a —— Xuống lầu, Phí Dĩ Nhân đánh một cái ngáp.



Dĩ Nhân, phải kêu Tổng đại ca, thực không lễ phép gì cả. Từ Văn Tú giáo huấn, như thế nào mà mấy đứa nhỏ nhà mình đều không có giáo dưỡng như vậy a?

Không sao đâu dì. Gọi như vậy xem ra càng thân thiết hơn. Tổng Công Tắc đem phần ăn đặt trong tay Phí Dĩ Ái, nhẹ động bờ vai của anh, ôn nhu giúp anh ăn sáng.

A Tắc, anh như vậy càng giống như là người mẹ thứ hai của anh ba nha! Phí Dĩ Nhân cười hắc, hôm nay y khó có dịp được xem diễn sáng sớm.

Câm miệng! Cẩn thận ta cho mi ăn đấm đó. Phí Dĩ Ái phải ăn đến một chút mới có thể thanh tỉnh, cuối cùng đã thành công nhận được kích thích từ thế giới bên ngoài.

Nếu không thì nói là rất giống... lão bà nha. Phí Dĩ Nhân không sợ chết mà vuốt râu hùm.

Phí Dĩ Nhân!

Học trưởng, khoe miệng của anh có dính cái gì nè, em giúp anh lau nhé? Phí Dĩ Ái theo lời nói của Tổng Công Tắc mà ngoan ngoãn xoay đầu, đã quên mình còn đang sinh khí.

Đã lau sạch chưa?

Àn, học trưởng, chúng ta phải nhanh lên, bằng không sẽ đi muộn đó.

Nga! Vua với dân ai chả phải ăn, Phí Dĩ Ái cúi đầu lấy tốc độ cực nhanh mà ăn, như là sợ có người cướp mất.

Học trưởng, ăn chậm một chút, cẩn thận mắc nghẹn. Tổng Công Tắc đưa cho anh chén súp.

Từ Văn Tú vốn rất đau đầu vì mỗi ngày phải làm một màn bạo lực với đứa nhỏ này, nhưng chỉ cần có Tổng Công Tắc ở đây liền dễ dàng giải quyết, vì vậy mà nàng càng thêm yêu thích Tổng Công Tắc hơn, cũng càng lúc càng hoan nghênh hân đến nhà.

Nếu hắc là con của nàng thì tốt biết mấy, nàng sẽ không phải suy nghĩ nhiều thứ nữa.

Nàng cùng lão công nhìn nhau cười, đứa nhỏ này thật sự là quá tốt!

Học trưởng, học trưởng, đừng ngủ, rất nguy hiểm nha. Tổng Công Tắc vỗ nhẹ lên bàn tay đặt trên lưng mình, lao vun vút trên đường.

Cậu đừng ồn. Phí Dĩ Ái vênh mặt hất hàm sai khiến hắc, không hề đối đãi với vị bằng hữu nhỏ tuổi này khách khí gì cả. Ai bảo tiểu tử này nghe lời anh như vậy, anh đương nhiên phải tiếp nhận tâm ý của người ta rồi, sao phải xoắn.

Anh không ngại có người dính bên mình đâu, cho nên tên kia hãy cảm thấy may mắn đi!

Học trưởng, chuyện em nói với anh, anh không quên phải không? Tổng Công Tắc nghiêng đầu nhìn Phí Dĩ Ái phía sau, lớn tiếng nói.

Chuyện gì? Anh còn muốn ngủ, đừng có quấy anh! Tiểu tử này có bờ vai thật rộng, lại rắn chắc, dùng để ngủ quả thật rất hữu ích nha. Loại người nhát như chuột thế này nếu không phải có nhiều điểm hoàn mỹ thì phỏng chừng anh cũng chẳng muốn gặp mỗi ngày đâu.

Phí Dĩ Ái ôm chặt hắc, nếu Tổng Công Tắc mọi thứ so với anh đều mạnh hơn, anh như thế nào có thể cân bằng được?

Sang năm, em muốn cùng học trưởng thi đại học, cho nên muốn mời anh dạy cho em kiến thức của năm hai\*, anh thấy như thế nào? Please, loại chuyện này phiền toái lắm, sao mà anh nhớ được chứ!

[\*năm hai là lớp mười một]

Nga.

Học trưởng, ban ngày anh học từ giáo viên, sau giờ học thì đến nhà em dạy học, với lại học trưởng thông minh tài trí như vậy, hắc là không có gì khó đúng không nào?

Đương nhiên rồi.

Vậy là học trưởng đã đáp ứng em rồi nha! Thật hạnh phúc, cảm ơn anh! Em về sau nhất định sẽ càng cố gắng giúp anh giao hàng, đồ vật này nợ tất cả đều giao cho em là được, học trưởng chỉ cần phụ trách ngồi lên xe để em chở là được rồi.

Đó là đương nhiên. Ngô..... Chính mình như thế nào lại mặc danh kỳ diệu đáp ứng với hần rồi, lại tìm không ra lý do gì để mà từ chối. Ai quan tâm! Tạm thời coi như anh đáp ứng rồi, chờ ngày nào đó khi tâm trạng xấu sẽ đá văng hần đi, nói vậy hần cũng không dám oán hận gì đâu ha.

Không biết từ khi nào, Phí Dĩ Ái cũng không muốn ném đi tên trâu bò đáng yêu này đi\*. Lúc đi học, cảnh sát đứng không ít, đều nhờ vào Tổng Công Tắc chở anh đi, cũng tốt, dù sao anh có thể thừa cơ mà ngủ nhiều một chút; tan học, tiểu tử này lại cùng anh đi giao hàng, làm cho anh đỡ mất không biết bao nhiêu là khí lực.

[\*: ý nói bọn Tắc lì như trâu á, đuổi bao nhiêu lần không đi nhưng lại chăm sóc bọn Ái đến nghiện, nên không nỡ đuổi a~]

Chính là bất luận như thế nào, anh đều cảm thấy được đối với Tổng Công Tắc mà nói chuyện này rất không có lời, nhưng tiểu tử này chính là yêu thích vô cùng, anh cũng không phải chưa từng khuyên hần, nhưng dù khuyên bao nhiêu cũng không nghe, hần cũng sẽ đi theo anh.

Đến tốt cùng thì anh có cái gì tốt nhỉ?

Không phải từ khi anh giúp hần đuổi Chihuahua đó chứ.....

Đúng rồi, chính là kia sự kiện, ai ngờ hần hưng phấn vô cùng, đứng bên cạnh dùng ánh mắt tràn ngập sùng bái cùng ngu ngốc, từ đó về sau, hần cứ như mọc rễ bên người anh vậy.

## 4. Chương 4

Ngày nghỉ, chiếc xe bạc mà Phí Dĩ Ái dùng để chở hàng đậu ở ven đường sau, sau đó anh liền tìm cái góc heo lánh để trốn đi, khom lưng hút thuốc chồm được của lão ba.

Cả năm này anh siêng năng đi giao hàng như vậy, khó đảm bảo được sẽ không gặp phải người quen, vạn nhất không cẩn thận gặp được sẽ cáo trạng với ba mẹ anh đó, anh không muốn ăn roi nha.

Cho nên anh liền nấp sau một cây cổ thụ, yên lặng hút thuốc. Anh cũng biết tiết chế một chút, hút cũng một hai lần thôi, làm nhiều sợ lão ba phát hiện. Sẽ có một ngày phát hiện khác thường cho nên vẫn là cẩn thận một chút.

Đột nhiên, anh cảm giác được có cái gì chạm vào thân cây mà anh đang nấp phía sau.

Anh..... Mấy anh muốn làm gì? Gì chứ? Âm thanh vô dụng lại không có can đảm rất ư là quen thuộc, bản thân anh sao lại quen biết một kẻ kém cỏi như vậy chứ?

Muốn làm cái gì? Hắc hắc hắc, mà nói thử xem? Một đám người đang cười mỉa.

Âm thanh này nghe rất quen thuộc, giống như mỗi thứ trên người anh nghe thấy đều phát đau vậy.

Như thế nào anh lại quen người này?

Cáp\* —— miệng phun ra một vòng khói, Phí Dĩ Ái chỉ có một ý niệm trong đầu là: quần bọn nó đánh rắm a.

[\*: âm thanh nhả khói thuốc]

Tiểu tử, nhìn phục sức\* trên người mày, chắc chắn! Cho xin chút tiền lẻ đi, ha?

[\*phục sức: trang phục và phụ kiện/trang sức]

Tôi.....

Mày sẽ không nói là trên người mày không có tiền đi?

Tôi.....

Cái gì mà cứ tôi tôi hoài vậy, mau đưa tiền đây, nếu không thì để bọn tao chào hỏi mày một chút!

Mau đưa tiền cho bọn hắn đi, sau đó nhanh tránh ra, đừng có phá vỡ yên tĩnh của bố!

Tôi..... Tôi không mang. Âm thanh run a rẩy, chỉ sợ xương cốt rất nhanh sẽ vì chấn động này mà rớt xuống hết thôi.

Thối lắm! Thật vô dụng.

Nhìn bộ dáng kia, xem ra người nọ cũng không có nói dối, các người thưởng cho hắn vài ba quyền rồi bỏ đi. Phí Dĩ Ái nhú lại mi nghĩ ngợi. Thật là, muốn lười biếng một chút cũng không được nữa.

Giỏi lắm tiểu tử, mày dám lừa tui này, tịch thu cho tao!

Lão Đại. Cái giọng này rất a dua nha.

Àn?

Lão Đại, ở chỗ này chỉ sợ..... Không bằng chúng ta kéo hắn đi chỗ khác, ở đây coi chừng người khác biết. Trong đó một tên lâu la nói, vừa vặn chỗ gã ta muốn nhắc đến chính là địa bàn mà Phí Dĩ Ái đang nhàn nhàn hút thuốc.

Tên lâu la vô dụng kia túm áo người nọ, đi vòng qua gốc cây, nét mặt lập tức khó coi.

Học trưởng!

Cái gì! Phí Dĩ Ái, mày như thế nào lại ở chỗ này?

Như thế nào, tao không thể ở trong này sao? Thối lắm! Khó được dịp tranh thủ thời gian mà cũng không có.

Học trưởng, cứu em!

Mày quen nó? Thật muốn nói là không biết, có gặp qua vài lần thì phải..... Hắn gọi Tống gì đó? Đã quên rồi.

Ai bảo hắn mặc một thân hàng hiệu, khó trách sẽ bị bọn họ để ý.

Đừng nói là mày muốn nhúng tay vào chuyện này nha!

Lão Đại, khách khí với nó như vậy để làm, cho bọn nó cùng nhau biến đi. Tiểu lâu la một bộ dạng hung ác một cước đạp lên bao thuốc lá đặt ở bên cạnh Phí Dĩ Ái.

A! Chỗ đó còn những nửa bao đó. Muốn giải thích thế nào với anh đây? Đáng giận mà.

Người được xưng là lão Đại là người mở miệng đòi tiền, Phí Dĩ Ái vất bao thuốc lá, dấm cho gã một quyền.

Trong phút chốc xảy ra hỗn chiến, những kẻ khác thấy gã ra tay, cũng ủng hộ, bọn nó cũng không tin nhiều người như vậy lại không thể đánh ngã một người nhỏ bé, yếu ớt trước mắt.

Phí Dĩ Ái mặc dù không học võ thuật, nhưng do lao động tay chân từ nhỏ cùng với sự nhạy cảm và kinh nghiệm nhiều lần đánh nhau, rất nhanh đã phân thắng bại.

Trong tiếng khóc thét, Phí Dĩ Ái phun ra một búng máu. Phắc! Đau quá!

Hai má mặc dù bị ăn một quyền nhưng lại không tổn hao gì, da thịt phơi nắng không đen mà lại trắng nõn, lúc này thoát nhìn dáng vẻ của anh có chút lưu manh, một bộ dáng lưu manh còn chưa được đánh đủ tới gần Tống Công Tắc.

Nếu bây giờ anh không đánh cho đã nghiền, về nhà thế nào cũng bị đánh, không bằng thừa dịp hiện tại phát tiết cho đã đi.

Lão Đại lấy ra tiểu đao, đặt trên gáy của Tống Công Tắc, run rẩy nói: Không cần lại đây, nếu không tao liền làm thịt hần.

Nhìn tay gã run rẩy như vậy, anh cũng không tin gã thực sự có gan mà cắt đi; cho dù thực sự cắt đi, người đau cũng không phải là anh nha.

Tốt lắm, mau cắt đi, đỡ phải khiến tao nhìn thấy đã khó chịu.

A? Thiệt hay giả?

Học trưởng, ô..... Cứu em với, học trưởng. Tống Công Tắc sợ tới mức khóc rống.

Hần kinh thiên động địa, vừa khóc vừa kêu học trưởng, có vẻ như người khiến hần khóc như vậy chính là anh. Thực ờn muốn chết mà!

Phí Dĩ Ái không chịu nổi ma âm truyền từ tai đến não.

Buông hần ra, tao sẽ không so đo với tội mày. Thối lắm, rốt cuộc có phải nam nhân hay không a? Khóc thành cái dạng như vậy có thể xem sao? Anh muốn đi sang chỗ khác, đỡ phải bị tạt âm này làm phiền.

Tay cầm dao của lão Đại run lên, Thật vậy chẳng?

Còn không mau rút đi! Phí Dĩ Ái hét lớn một tiếng đuổi tất cả những kẻ anh không vừa mắt, nhưng tiếc là trong những kẻ đó không có Tống Công Tắc.

Học trưởng, thật sự là rất cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu em. Tống Công Tắc lấy ra khăn tay sạch sẽ, muốn ngồi xuống mặt đất dầy dầu lọc thuốc lá mà giúp Phí Dĩ Ái lau đi vết máu dính trên khóe miệng.

Tại sao! Không chú ý tới ý tốt của hần, Phí Dĩ Ái thầm nghĩ đến: đều là do hần làm hại, nếu không phải vì hần, thuốc lá của anh sẽ không bị người ta dẫm đạp, trên người cũng sẽ không dính đầy tro bụi, trên mặt lại càng không bị thương.

Máu.....

Hừ! Phí Dĩ Ái một phen đoạt lấy khăn tay màu lam sạch sẽ kia, đem nó nhuộm đỏ màu máu.

Học, học trưởng.....

Cậu nếu còn ấp úng nữa, tôi liền cho cậu ăn đấm. Thực chịu không nổi tên ngu ngốc này, tốt nhất là bị người ta đập cho như tử thi hơn.

Chính là! Tống Công Tắc muốn nói ra suy nghĩ, mới nhát gan lại mở miệng: Học trưởng, em sẽ không khiến anh về nhà bị dì đánh chứ?

Phí Dĩ Ái hung tợn nhìn chằm chằm hần. Biết còn hỏi!

Học trưởng, em nhất định sẽ không hại anh bị dì quở trách đâu. Hần thề.

Phí Dĩ Ái nhú nhú mày kiếm, một bộ dáng hoàn toàn không tin, bây giờ anh phải suy nghĩ làm thế nào để tìm một lý do tốt.

Học trưởng, anh chờ em mười phút, em đến nhà anh, em tin chú dì sẽ không bỏ mặc anh đâu. Nga?

Anh mặc dù không tin, nhưng tạm thời cho hần thử một lần, đối với anh mà nói cũng không tổn thất gì mà.

Phí Dĩ Ái cà lơ phất phơ tựa trên cây, nhìn Tống Công Tắc xuất ra di động công nghệ cao mới nhất, cùng với bộ dáng yếu đuối mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng, thông qua điện thoại ra chỉ lệnh, lại ngàn thỉnh vạn cầu mong anh chờ hần một chút, rồi sau đó lại chạy đi.

Tiểu tử này đang làm gì?

Không lâu, Tống Công Tắc cầm trên tay đồ vật này nọ, cấp tốc chạy về bên cạnh anh.

Học trưởng, này cho anh, em mua không sai đi? Không thể tưởng được tên nhóc này nhanh nhạy như vậy, còn tưởng chỉ làm mấy trò con bò ngu ngốc chứ!

Phí Dĩ Ái mở ra bao thuốc lá giống với của lão ba, bắt đầu hút.

Tháng này anh tiêu không ít tiền, đang lo không biết như thế nào mới có thể lừa dối không cho hai vị phụ huynh đại nhân phát hiện anh sau lưng bọn họ hút thuốc. Hôm nay có thể trong cái rủi có cái may, cũng coi như đáng giá a.

Mười phút hết rồi, sau đó thì sao? Anh hứng thú dạt dào nhìn Tổng Công Tắc, nhìn xem hắn đang xiếc cái gì.

Bị Tổng Công Tắc năn nỉ, Phí Dĩ Ái cùng hắn về nhà. Đứng trước cửa, anh do dự không vào, tưởng tượng đến cảnh lão mẹ như sư tử Hà Đông cầm gia pháp hầu hạ, bảo anh làm sao có thể không do dự được, nhưng lại không muốn trước mặt đàn em của mình mà mất mặt. Đang lúc anh cắn răng một cái, một bước tiến vào thì——

Học trưởng, trước tiên để em đi giải thích một chút, đợi lát nữa anh hãy đi vào nha? Anh vẫn cảm thấy tiểu tử này luôn thực thành khẩn giống như đang hỏi ý kiến anh, mà anh cũng chưa bao giờ phủ quyết cả. Cảm giác cứ quái quái thế nào ấy!

Anh bị gài hàng rồi à? Không có khả năng đâu!

Phí Dĩ Ái quả quyết phủ định, tiểu tử này cũng không có can đảm mà đi lừa anh đâu. Anh cười khê vì ý tưởng của chính mình quá ư là hoang đường.

Phí Dĩ Ái ở trước cửa nhai kẹo cao su vị bạc hà để cho mùi khói thuốc trên người mình mau chóng biến mất, lo lắng nhìn không được muốn quay về chỗ xe của mình.

Có thể chứ? Hiện tại trên mặt anh toàn là vết thâm tím, vừa thấy đã biết là cùng người ta đánh nhau.

Ai quan tâm chứ!

Phí Dĩ Ái tiến về phía thùng rác trước cửa, phun bã kẹo cao su rồi đi vào trong.

Dĩ Ái. Phí Dĩ Ái bị tiếng gọi của Từ Văn Tú làm cho hoảng sợ. Cái gì? Thanh âm kia coi như không có chút thành phần “nổi trận lôi đình” nào cả.

Anh bước vào phòng khách, lập tức bị hiện trường trước mặt làm cho hoảng sợ. Đây là có chuyện gì?

Vài tên đàn ông vạm vỡ, to lớn mặc một bộ đồ đen đang chen chúc trong căn phòng khách nhỏ nhỏ của gia đình mình, thiếu chút nữa thì đem bức tường cũ nát của nhà anh đập vỡ.

Ngoài ra trên bàn đều là rất nhiều các loại quà tặng..... Đây là?

Dì, chú, lần này ít nhiều cũng nhờ học trưởng giúp nên con mới có thể cứu được cái mạng nhỏ này a, nhưng con lại hại học trưởng bị thương, hai người xin hãy tha thứ cho con.

Ồi! Nào có cái gì mà tha thứ với không tha thứ chứ, con trai của chúng ta làm ít việc tốt này, tích chút công đức, đối với nó chỉ có tốt mà thôi.

Đa tạ dì và chú, lòng tốt này, con, Tổng Công Tắc suốt đời khó quên. Tổng Công Tắc cúi đầu thật thấp. Tổng Công Tắc lễ phép khiến hai vị lão gia nhà họ Phí cảm thấy ngượng ngùng vô cùng.

Nhờ cách này mà hai bên cứ khiêm tốn đến khiêm tốn đi.

Phí Dĩ Ái đứng đó ngốc lảng, nhìn thấy Tổng Công Tắc cho anh một nụ cười trấn an.

Tiểu tử này thật lợi hại! Phí Dĩ Ái nghĩ kĩ.

Từ đó, Phí gia liền có một vị khách quen.

## 5. Chương 5

Gì? Nhiều như vậy, ai muốn niệm a!

Học trưởng, những thứ này anh đều học rồi, học trưởng thông minh như vậy, hẳn là không có vấn đề gì đi?

Đương nhiên rồi. Kể trọng sĩ diện Phí Dĩ Ái tuyệt đối sẽ không trước mặt học đệ thừa nhận chính mình so với hắn kém hơn.

Như vậy là học trưởng nguyện ý dạy em rồi nha! Vì đáp tạ học trưởng, em sẽ mời anh đi Hoàng Lô ở bến cảng thường thức điểm tâm, nơi đó mỗi món ăn đều được làm tỉ mỉ, màu sắc, hương vị đều được làm rất cẩn thận, ăn ngon cực kỳ! Em nhất định phải mang anh đi nếm thử một chút. Tổng Công Tắc thật sự hưng phấn.

Chờ đã..... Như thế thì quá nhàn rồi đi!

Học trưởng không thích mấy món ở cảng sao?

Ai nói thế!

Chúng ta cứ làm như vậy đi ha! Thật là cao hứng quá đi, em hiện tại phải gọi điện thoại đặt trước, chỗ này sinh ý không tồi, nếu không đặt trước e rằng không có chỗ đâu. Nhất định ăn ngon đến mức học trưởng sẽ muốn ăn thêm lần nữa, em cam đoan đó! Tổng Công Tắc lập tức cầm lấy điện thoại mới nhất trên thị trường.

Uy..... Phí Dĩ Ái nghĩ muốn cự tuyệt nhưng nói không nên lời.

Quên đi, anh cũng không tin những gì đã học qua sẽ bị lãng quên. Đúng vậy! Với trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, thứ này chỉ là việc rất nhỏ.

[\*câu này bạn Ape chém~]

Học trưởng, vậy buổi tối thứ sáu cuối tuần nha. Chúng ta trước đem hàng đi giao, sau đó cùng đi ăn cơm. Thật là cao hứng, có thể cùng học trưởng hẹn hò.

Phí Dĩ Ái tặng cho hắn một bạt tai.

Cái gì mà hẹn hò! Ta là nhìn mi ăn một mình rất buồn chán nên mới bằng lòng đi cùng mi; hơn nữa mi vốn nên cảm tạ ta, điều này là hoàn toàn hợp lý nha. Hẹn với chả hò, mi cũng không phải nữ nhân a!

Tiểu tử này thường nói hắn thực hâm mộ gia đình bọn họ có thể cả nhà cùng ăn cơm, không giống như hắn bình thường đều chỉ lẻ loi ngồi ở chiếc bàn dài dùng bữa cơm đắt tiền, cho dù ăn cái gì đều vô vị.

Cha Tổng Công Tắc hiện tại ở lại chỗ vợ nhỏ, mà mẹ hắn lại cùng một chỗ với tiểu bạch kiểm của nàng; biệt thự nhà bọn họ vừa to vừa đẹp, bình thường chỉ có một mình Tổng Công Tắc cho nên, dù hắn ngủ lại ở nhà họ Phí cũng không ai quản hắn.

Ai! Có lẽ mang theo một chút đồng tình, Phí Dĩ Ái mới không đành lòng đuổi đi đàn em càng ngày càng thích đắp chung chăn với mình.

Không có biện pháp, đuổi hắn, trở về phải đối mặt với căn phòng lạnh lẽo, anh không đành lòng. Bọn họ chỉ là thường dân nho nhỏ, lại không có cái gọi là phòng cho khách, cũng không dư thừa chăn bông nên hai đại nam sinh liền chen chúc nhau trên một chiếc giường.

Bất quá, nếu không có lợi ích, Phí Dĩ Ái sẽ không có khả năng hy sinh lớn như vậy.

Anh phát hiện ra gối đầu lên cánh tay rắn chắc của Tổng Công Tắc so với nằm lên gối ngủ ngon hơn, vừa ấm áp vừa mềm mại, độ cao vừa vặn chống đỡ cổ, ngủ rất thoải mái luôn.

Ngoài ra, có người này ngủ ở bên ngoài, tư thế ngủ cực kỳ bất nhã của anh sẽ không khiến anh nửa đêm tỉnh giấc, sẽ không còn phát hiện chăn bông bị mình đạp đi, hoặc đang ngủ sẽ vì té xuống giường mà đau tỉnh.

Tiểu tử này gốc thì gốc đó nhưng đôi khi cũng rất hữu dụng nha.

Học trưởng, hôm nay anh dạy cái gì?

Đáp ứng mỗi ngày dạy hẳn chương trình mà giáo viên đã dạy khiến cho Phí Dĩ Ái hiện tại thực hối hận. Mệt mỏi quá, vì không muốn trước mặt đàn em mất mặt, anh mỗi ngày phải buộc mình lắng nghe những thứ không muốn nghe, còn phải không ngừng nhắc nhở chính mình không thể ngủ gà ngủ gật, để tránh có những điều sẽ quên đi, đến lúc đó mặt mũi sẽ không còn nha.

Bất quá, bù lại anh cũng có lợi. Phí Dĩ Ái ban ngày thật sự nghe giảng bài còn buổi tối dạy hẳn, giống như được ôn tập một lần, gần đây biểu hiện trên lớp của anh khiến giáo viên và các học sinh khác không khỏi nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Học trưởng, chủ đề này em không biết.

Để tôi xem. Ân..... Tiểu tử này thật là, với vấn đề bị hấn hỏi, anh từng nghĩ qua, nhưng không nghĩ rằng sẽ bị hỏi thật, sách! Cách giải như thế nào đây?

Học trưởng, sẽ không chỉ dùng công thức này đi? Anh nói xem?

Tôi thấy hình như là thế.

Học trưởng, có phải cái này không, sau đó như vậy, còn như vậy nữa?

Mi đừng ồn! Ta đang tính. Phí Dĩ Ái tự hỏi hồi lâu, khi anh rốt cục giải ra lại nhin không được kiêu ngạo. Ha ha ha! Ta cũng không tin ta giải không được, lại đây ta giảng cho mi, gốc quá đi!

Đứa gốc này, lập tức lại đắc ý vênh váo, cũng không ngấm lại mới vừa rồi thiếu chút nữa giải không được. Bất quá xem đứa nhỏ dụng công đọc sách, làm cha mẹ sao lại không thể hạnh phúc?

Từ Văn Tú ngẫu nhiên sẽ đứng trước cửa phòng mà quan tâm một chút, lo lắng con mình không chịu học bài, lại đi khi dễ con nhà người ta. Nhưng vài lần đi xuống, nàng phát hiện bọn họ thật sự dụng tâm đọc sách, nàng cũng yên tâm rất nhiều.

Chồng à, đứa con nhà ta thật sự đọc sách đó! Từ Văn Tú đi tới, ngồi bên cạnh Phí Hoàn Kính đang xem TV.

Thật tốt, gần đây cơ thể của anh cũng tốt hơn rồi, chúng ta giúp con có nhiều thời gian học tập chăm chỉ một chút, ít bảo nó chạy ngược chạy xuôi khiến nó không thể đọc sách, em nói có phải không?

Cũng chỉ có như vậy, bất quá nếu anh không thoải mái cũng đừng cật mạnh, nếu anh mỗi mệt thì em sẽ rất đau lòng đó nha.

Lão bà đại nhân à. Từ Văn Tú tươi cười tựa vào trong lồng ngực lão công hướng hẳn làm nũng, vợ chồng là rất ân ái.

Khụ! Xin đừng ở nơi công cộng phô bày hình ảnh cấm trẻ em, còn không biết xấu hổ.

Phí Dĩ Nhân, mi cút về phòng đọc sách cho ta!

Lão mẹ à, sinh khí sẽ có nếp nhăn nga! Mẹ gần nhất nếp nhăn vừa nhiều thêm vài cái, phải không lão ba? Phí Dĩ Nhân thông minh đem cục diện rối rắm ném cho lão ba.

Thật vậy chẳng chồng yêu?

Bịa chuyện gạt người, em đừng nghe nó nói bậy.

Hừ! Anh luôn gạt em, anh nói như vậy bất quá là an ủi người ta thôi.

Không không, vợ yêu à, anh như thế nào lại đi lừa em? Phí Hoàn Kính trừng mắt nhìn Phí Dĩ Nhân sớm bỏ trốn mất dạng ở cửa phòng.

Tiểu hài tử chết tiệt, biết rõ mẹ mi đặc biệt để ý loại sự tình này còn cố ý nói ra, e sợ thiên hạ không loạn hả?

Tôi chỉ biết anh không thương tôi nữa, ô..... Đây, chuyện này sao lại xảy ra rồi? Cứu mạng a!

Ban đêm tại Phí gia liên náo nhiệt như vậy.

Dĩ Ái, nhìn bên ngoài kia.

Oa, tạ ơn a! Phí Dĩ Ái đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tới cửa phòng học cùng một người vóc dáng cao to rời đi.

Uy, cậu không biết là gần đây chúng ta không có cơ hội cùng Dĩ Ái đi chơi sao? Ngồi trước Phí Dĩ Ái là Hà Kiến Viên, ngồi bên phải là Phương Minh Bội oán giận.

Đúng rồi! Cậu nhắc tớ mới nhớ.

Dĩ Ái thường ở cùng người nhà mình, không rảnh mà sau tan học cùng chúng ta đi chơi, hiện tại ngay cả tan học, nghỉ trưa cũng không ngồi với chúng ta, tớ cuối cùng cảm thấy được Dĩ Ái bất tri bất giác bị người khác đoạt đi rồi. Hà Kiến Viên cảm thấy hối hận.

Nghiêm trọng như vậy sao? Phương Minh Bội cười khê với sự đa nghi đó.

Mỗi khi tan học đến tìm Dĩ Ái đều là tên tiểu tử kia, chính là Tống công tử đó.

Nghe Dĩ Ái nói, Tống Công Tắc muốn cùng chúng ta thi đại học, không ngừng hướng Dĩ Ái lãnh giáo mấy vấn đề trong học tập.

Cậu vẫn không cảm thấy kỳ quái sao? Nhờ Dĩ Ái dạy, chẳng bằng mời mấy vị giáo viên có tên tuổi ở mấy trường nổi tiếng đến dạy? Nhà hắc sao không có khả năng mời, lại đừng nói thành tích của Dĩ Ái cũng không tốt. Hà Kiến Viên nghĩ mãi không thông.

Có lẽ phương pháp đọc sách Dĩ Ái áp dụng với hắc mà nói đặc biệt hữu dụng đi!

Không phải bị ép đấy chứ?

Cũng có thể, nhưng Dĩ Ái đối với Tống Công Tắc như vậy cũng có lợi chứ nhỉ? Ít nhất thành tích của bọn họ đều tiến bộ hơn.

Đúng vậy, không thể tưởng được thành tích Dĩ Ái có thể càng lúc càng tốt hơn, nói không chừng còn có thể thi vào một trường đại học công lập, không giống như trước kia, ngay cả trường hạng bét cũng với không tới.

Vì bạn bè tốt, cậu cũng nên thay cậu ấy vui vẻ chứ?

Nói như vậy thì đúng đó, nhưng thấy bạn tốt bị cướp đi, tớ chỉ là không cam lòng thôi! Phương Minh Bội giống như trấn an con chó nhỏ, vỗ nhẹ lên đầu Hà Kiến Viên. Dĩ Ái hiện tại cơ hồ vì việc học hoàn toàn xem nhẹ bạn tốt, hiện nay tuy là có lợi đấy, nhưng về sau thì sao?

Chỉ còn mỗi Tống Công Tắc làm bạn bè duy nhất, đối với Phí Dĩ Ái mà nói thật sự tốt không?

## 6. Chương 5-2

Chuyển mùa, thời tiết lại trở nên khô nhiệt không chịu nổi, không có điều hòa không khí trong phòng thiết muốn khiến cho con người ta phát điên nha.

Ấn~ Phí Dĩ Ái ngồi ở trong phòng mình, cơn nóng khiến anh không thể đi vào giấc ngủ.

Thì xong, anh như trút được gánh nặng. Giống như cái cây bị dây buộc chặt, sức sống dần mất đi, suốt ngày chỉ ngồi ngốc ở nhà, chỗ nào cũng không muốn đi.

Gần đây cha mẹ làm việc rất vất vả, cùng rất hào phóng thả cho anh mấy ngày nghỉ, vì thế anh liên ngủ nhiều hơn. Chẳng qua, thật sự nóng quá!

Học trường, học trường!



Gọi hồn a! Mấy ngày nay tới giờ này, ruồi bọ vây quanh anh không ít, cả ngày ghé vào lỗ tai anh ong ong kêu, phiền chết người!

Phí Dĩ Ái lấy gối đầu che lỗ tai, muốn ngăn lại tạp âm chói tai kia, nhưng vọng tưởng chung quy vẫn là vọng tưởng.

Ồn chết người, làm cái gì vậy hả? Phí Dĩ Ái đối đãi với Tổng Công Tắc rất khác với người ngoài hoặc người nhà, khẩu khí luôn không tốt như vậy, ở trước mặt hắn, anh đặc biệt không biết cái gì gọi là chừng mực.

Học trưởng, em thật cao hứng! Những nỗ lực của em cuối cùng cũng được hồi báo rồi, đều phải cảm tạ học trưởng đó.

Mi rốt cuộc đang nói cái gì? Dám phá giấc ngủ của anh, còn không mau nói cho rõ ràng một chút, tiểu tử này muốn chết sao?

Học trưởng, chúng ta được nhận vào cùng một khoa nha, hơn nữa lại là trường công lập!

Thật sao! Mặc dù thời gian này đã có bảng điểm để thí sinh tự ước chừng số điểm nhưng thực tế sau khi xác nhận, Phí Dĩ Ái vẫn là cao hứng vạn phần, tuy rằng trong đó có chút khuyết điểm nho nhỏ —— chính là cùng Tổng Công Tắc nghiệt duyên cùng nhau đi học liên tục trong bốn năm liền.

Thật sự? Mẹ bọn trẻ, đứa ngốc của chúng ta đậu rồi, đậu rồi a! Vừa vặn đi ngang qua cửa phòng của đứa con, Phí Hoành Kính nghe được tin tức tốt, hưng phấn mà tìm lão bà chia sẻ.

Oa, quá tuyệt vời! Quả nhiên là đứa con của mẹ, đều thông minh như nhau!

Please, lão mẹ, chuyện này thật sự cùng mẹ có quan hệ sao? Mẹ đang khen con hay khen chính mình vậy? Phí Dĩ Ái không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, nhưng khóe miệng vẫn không giấu được ý cười.

Tổng Công Tắc đương nhiên cũng hưng phấn vô cùng, nhưng anh cảm thấy được trong ánh mắt của Tổng Công Tắc bao hàm sùng nịnh. Quái lạ! Anh cũng không phải bạn gái hắn nha.

Ban đêm, Từ Văn Tú nấu một bàn tiệc xa hoa, tuy rằng so với sự cao cấp bên ngoài có thua một chút nhưng đây chính là bữa ăn xa hoa nhất trong mười năm nay tại Phí gia nha. Nàng thậm chí ngay cả trong đồ vật sang trọng trong cửa hàng là chai rượu ngon năm xưa đều lấy ra, trừ vài thành viên nhà nàng chưa đủ tuổi uống, còn những người khác được nàng cho một ly đã ghiền.

Vui chơi đến khuya, trừ những người uống say được đám nhỏ dìu về phòng, những người khác còn tiếp tục không biết tiết chế mà uống rượu chè chén quá độ. Dù sao cũng là cơ hội hiếm có!

Năm trước đã tốt nghiệp đại học, lão đại Phí Dĩ Trung tuân theo mệnh lệnh của cha mẹ ra ngoài làm ăn cũng nhanh chóng trở về, đang được nghỉ hè, lão nhị Phí Dĩ Hiếu cũng xin phép chỗ làm về nhà, mọi người cũng nhau vui vẻ ăn mừng.

Phí Dĩ Ái thừa dịp cha mẹ không chú ý thì uống rượu, cũng thường uy hiếp Tổng Công Tắc về nhà mình lấy mấy chai rượu tốt mà hiếu kính với anh, cho nên trong nhà, tửu lượng của anh vô tình lại tốt nhất.

Dĩ Ái à, lúc em mới về nhà mình, gầy teo lại nho nhỏ, anh còn sợ em thở không nổi, về sau không bao giờ dám chọc em khóc nữa. Phí Dĩ Trung say khướt nói, vẻ mặt như là nhớ lại quá khứ.

Đúng vậy! Anh còn nghĩ như thế nào đột nhiên lòi ra thằng em trai xấu xí như vậy chứ, nhịn không được mà bắt nạt em. Khi đó em rất ít khóc, cho nên mỗi khi anh chọc em khóc, nhất định sẽ bị ba mẹ mắng, nhưng anh vẫn rất rất đắc ý đó. Con ma men Phí Dĩ Hiếu nói tiếp.

Đại ca, nhị ca, các anh nói giống như kiểu em từ tảng đá chui ra vậy, chẳng lẽ em không phải do ba mẹ sinh à?

A! Sao con biết? Vốn say rượu ngồi trên ghế đã muốn ngủ say, Từ Văn Tú bị câu nói kia sợ tới mức hoàn toàn tỉnh táo lại.

Mẹ, mẹ đừng đùa, loại chuyện này chẳng có gì vui đâu.

Phải, phải, mẹ hay nói giỡn. Đúng không chồng? Từ Văn Tú cười đến cực mất tự nhiên.

Phí Hoành Kính say như chết căn bản không có nghe thấy nàng đang nói cái gì.

Ba à, mẹ nói con không phải hài tử của các người. Phí Dĩ Ái căn bản không tin chuyện ác liệt như vậy mà có thể đem ra đùa.

Phí Hoành Kính cả kinh, từ trên ghế ngã xuống.

Cái bà này, chúng ta không phải nói rằng cả đời cũng không có thể nói ra sao? Từ ngày đó quyết định chăm sóc nuôi nấng Dĩ Ái, chúng ta đã cùng nhau hứa hẹn sẽ vĩnh viễn bảo vệ bí mật này mà, sao có thể nói ra a..... Tay của vợ nhanh chóng bịt miệng Phí Hoành Kính.

Bọn họ cũng quá mức kì quái rồi. Tuy rằng ban đầu một nhà còn say đến bất tỉnh nhân sự, nhất thời toàn bộ người nhà vì đề tài mà thanh tỉnh.

Phí Hoành Kính kéo tay vợ yêu xuống, khó hiểu mà trách cứ, nhìn người bạn đời của mình đang lắc đầu.

Như thế nào không cùng anh thương lượng một chút liền tự tiện nói cho Dĩ Ái biết vậy? Nó vừa mới thi đại học xong nha, còn chưa có năng lực một mình kiếm sống, em hiện tại lại nói cho con biết, chính là làm cho nó khổ sở thêm mà thôi, vì sao lại không cùng nhau bảo vệ bí mật này hả?

Không phải em, là anh đó! Anh toàn bộ đều nói ra hết cả rồi, em vốn vờ nói giỡn để lừa dối, hiện tại căn bản đã thành chuyện không thể văn hồi. Đồ ngu ngốc này!

Bà già thối, chỉ cần em không nói, không phải chuyện gì cũng chưa xảy ra sao?

Anh là đồ ngu ngốc! Vợ chồng mắng đến mắng đi, không ai chịu ai.

Phí Dĩ Ái ngồi một bên cảm thấy tình hình này không thích hợp, anh thật sự không phải đứa con của bọn họ sao?

Ánh mắt của anh bay đến hai vị anh trai nhà mình nhưng thấy hai người bọn họ mang theo ánh mắt xin lỗi từ cõi lòng, né tránh ánh mắt của anh, mà cha mẹ cứ thay phiên mà đổ lỗi cho nhau..... Chẳng lẽ bọn họ nói không phải giả!?

Cũng không phải đang diễn phim bộ! Nhưng mà.....

Ba, mẹ! Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy, các người nói cho con biết được không. Phí Dĩ Ái rống giận làm cho hai vợ chồng đang tranh cãi phải dừng lại, từ trong ánh mắt của đối phương mà sáng tỏ, cũng đã đến lúc nói cho Phí Dĩ Ái biết chân tướng sự thật.

Ai, mọi người đều ngồi xuống đi!

Dì, chú, con nghĩ mình nên về trước.

Không cần đâu, con cứ ở lại.

Biết Tổng Công Tắc ngưng ngừng khi tham gia vào chuyện bí mật của nhà người khác, loại săn sóc này khiến cho Từ Văn Tú đem hẳn trở thành người trong nhà, cũng không để ý sự tồn tại của hắn; mà Phí Dĩ Ái vào lúc này này cũng không muốn một mình đối mặt với chuyện làm anh khó có thể chấp nhận được, anh hy vọng có một người tín nhiệm ở bên cạnh mình.

Hơn nữa, tại thời điểm này mà nói, tựa hồ ngay cả người nhà thân thiết nhất cũng không đáng tin nhiệm.

Tổng Công Tắc tự ngồi xuống bàn trà rồi nắm tay Phí Dĩ Ái, muốn truyền cho anh sức mạnh để đối diện với sự thật.

Dĩ Ái, con quả thật không phải là đứa con do mẹ sinh ra, mà là con của chị gái của mẹ. Phí Dĩ Ái không tự giác nắm chặt tay Tổng Công Tắc hơn, lực đạo quá mạnh mà anh cũng không hay biết.

Tổng Công Tắc ngồi bên cạnh chỉ muốn kéo anh vào trong lòng mà an ủi.

Năm đó chị gái cùng anh rể là một đôi uyên ương quyền lữ, nhưng một ngày vô tình bị tai nạn giao thông đã đoạt đi tính mạng quý giá của bọn họ, chị ấy liều mạng đem con bảo hộ trong ngực, mà con giống như kì tích sống sót nhưng do bị kích thích quá lớn, thời gian sau đó, ngay cả nói thế nào con cũng đã quên

Sau đó có một ngày, đứa con này của chúng ta, cũng là anh họ nghịch ngợm thích gây sự của con, chọc ai không chọc, lại đi chọc con, làm cho con khóc thật nhiều. Sau đó con mới chậm rãi có phản ứng với lời nói của mọi người, chúng ta liền quyết định đem con nhập vào hộ khẩu để con trở thành đứa nhỏ nhà chúng ta. Cũng là bởi vì lo lắng cho bệnh tình của con nên con so với người khác đi học trễ một năm.

Phí Hoàn Kính rưng rưng nói với Phí Dĩ Ái. Ông thật sự coi anh là con trai ruột thịt của mình, đối xử với anh không khác gì những đứa con của mình, ông rất hi vọng anh là con của ông. Mà bọn họ kì thật cùng chung huyết thống, không phải sao?

Đây là ảnh chụp cha mẹ ruột của con, chúng ta vốn định vẫn bảo vệ bí mật này, dù sao ngay cả mẹ rất nhanh đã quên có chuyện này xảy ra, mẹ từ lâu đã nghĩ con chính là đứa nhỏ mẹ mang thai mười tháng sinh ra. Ô..... Từ Văn Tú rúc trong lồng ngực lão công mà khóc, nàng hi vọng Dĩ Ái không biết điều này, càng hi vọng bọn họ có thể mãi mãi là người một nhà thân thiết, vui vẻ mà sống.

Để cho con suy nghĩ đã. Phí Dĩ Ái quá mức khiếp sợ, thật sự không hiểu được mình hiện tại nên bày ra biểu tình gì, anh không muốn làm tổn thương ba mẹ, lại không biết từ lúc đó, chính mình làm sao mà sống trong căn nhà này.

Anh bị bọn họ lừa lâu như vậy, nhìn thấy biểu tình thương tâm của mọi người, anh cần một ít thời gian để điều chỉnh cảm xúc.

Phí Dĩ Ái đứng dậy, tự nhốt mình trong phòng, tạm thời không muốn nhìn thấy bất cứ ai.

Nhưng Tổng Công Tắc rất nhanh lên vào trong phòng anh, ôm anh trong lồng ngực, để cho anh ở trong vòng tay mình mà khóc.

## 7. Chương 6-1

Cây cối đến mùa buộc phải bỏ đi lớp màu xanh đầy sức sống, giờ chỉ còn chi chít mấy nhánh cây hung dữ hướng về phía bầu trời, lặng lẽ ngủ đông.

Vạn vật đang chờ đợi mùa xuân đến, đại diện cho một niềm hy vọng mới, cũng như sức sống mới đang đón chờ.

Kỳ thi cuối kì diễn ra suốt một tuần cuối cùng cũng chấm dứt, Phí Dĩ Ái cứ nhìn ra cửa sổ ngây người, trong lòng không rõ vì cái gì mà anh lại thấy phiền lòng như vậy.

Anh vẫn không có can đảm để về nhà, nói gì thì nói, anh chính là không đủ dũng khí.

Học trưởng, mau lên!

Hử?

Tổng Công Tắc lôi kéo Phí Dĩ Ái chạy trốn chết ra ngoài cổng, y như đang chạy trốn.

Bị kéo chạy khiến cho Phí Dĩ Ái hết hơi. Anh tức giận vung tay, Mi làm cái quỷ gì đó? Phí Dĩ Ái đang cố gắng bổ sung dưỡng khí cho hai lá phổi của mình.

Tổng Công Tắc ngốc ngốc hồ hồ cười cười nhìn Phí Dĩ Ái, dường như một chút cũng không cảm thấy nhiệt độ đang lạnh đi.

Anh.....

Tổng Công Tắc cầm lấy bàn tay của anh lạnh ngắt vì không mang găng tay, cẩn trọng bọc lại trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

Học trưởng, được nghỉ đông rồi nha, em thật là cao hứng!

Nhìn Tổng Công Tắc giống tiểu hài tử chỉ vì kì nghỉ mà hưng phấn, Phí Dĩ Ái trong lúc nhất thời cảm thấy buồn cười.

Bớt giả đờ, có gì mà ngạc nhiên chứ. Anh châm chọc hần.

Đây là lần đầu tiên em cùng học trưởng cùng được nghỉ dài hạn nha!

Bọn họ lần đầu tiên chung lớp, đồng thời được nghỉ dài hạn khiến cho Tổng Công Tắc khó nén loại tình cảm hưng phấn.

Thối lắm! Phí Dĩ Ái cười nhạt, có chút hứng thú.

Học trưởng, chúng ta đến biệt thự của em nghỉ đông đi?

Không phải ở trên núi sao? Anh từng nghe hần đề cập qua đồng biệt thự mà cha mẹ hần sở hữu.

Mấy tòa nhà đó của cha mẹ hần, trừ bỏ bán kiếm tiền, tựa hồ là lưu lại cho Tổng Công Tắc nghỉ ngơi.

Đúng vậy, tầm nhìn rất rộng, hơn nữa cũng rất xinh đẹp nga! Đi thôi, chúng ta cùng đi.

Tổng Công Tắc lấy áo mưa để Phí Dĩ Ái mặc vào, lấy xe đạp ra, chở Phí Dĩ Ái hướng về nhà bọn họ.

Không lạnh sao? Ngữ khí của hần tràn ngập lo lắng. Phí Dĩ Ái từ trước đến nay so với hần hư nhược, chỉ sợ anh sẽ cảm lạnh.

Không.

Thời tiết lạnh lẽo này cũng khiến cho một người tràn đầy sức sống như Phí Dĩ Ái đông lạnh, nói không đến ba câu anh liền bắt đầu cảm thấy đầu bị đau.

Giống như đột nhiên nghĩ ra cái gì, Phí Dĩ Ái nói: Sao vừa rồi cậu lôi kéo anh y như chạy trốn vậy?

Học trưởng, bởi vì em thầm nghĩ muốn cùng anh trải qua kì nghỉ đông hai người, em mới không cần một đồng bóng đèn đâu!

Phí Dĩ Ái hưng hăng nhéo lên tấm lưng rắn chắc của hần.

Đau a! Học trưởng.

Xe đạp xóc nảy một cái.

Ai bảo mi ăn nói lung tung, chỉ có hai tên đại nam nhân nghỉ đông, thật không thú vị gì hết. Phí Dĩ Ái một chút cũng không có hưng trí.

Học trưởng, đừng nói như vậy mà! Nếu anh không chịu theo em, ba mẹ em hiện tại nhất định đang vội vàng cùng người nhà hiện tại của mình chuẩn bị lễ mừng năm mới, mà em chẳng thể cùng bọn họ hòa hợp, cho nên em chỉ có thể cô cô linh linh một người đối diện với căn phòng trống. Một mình trong lễ mừng năm mới thì lương vô cùng, mới nghĩ thôi đã rùng mình rồi. Học trưởng, đừng bỏ rơi em nha!

Cha mẹ Tổng Công Tắc chống đối nhau vài năm, rốt cục buông tha tiền tài dây dưa, hai bên đều nhường một bước, thảo luận xong điều kiện ly hôn rồi tự tạo ra gia đình mới của riêng mình.

Tổng Công Tắc sống tự lập cũng không muốn đi theo ai, ở lại trường học, hần dùng tiền bồi thường của bọn họ mà mua nhà, từ đó bọn họ giống người lạ, khó được dịp gặp mặt.

Mà trong mắt người ngoài, Tổng Công Tắc được khen ngợi là người đứng đầu trong vị trí kế thừa tập đoàn nhưng trong lòng hần biết rõ, cha đã có ba đứa nhỏ, người thừa kế vị trí kia cũng không tới phiên hần đâu, bất quá hần cũng vui vẻ, thoải mái, không bị ai kiềm hãm.

Phí Dĩ Ái nhớ rõ năm trước tiểu tử này hình như cũng là dùng chiêu này, nói ra đáng thương vạn phần, như là nếu anh không bồi hần, chính là không tìm không phổi, tội ác tày trời, dù muốn từ chối cũng không được. Cuối cùng, nghỉ đông năm ngoái, hần cơ hồ đều ở lại nhà anh, hai người vì lạnh mà không ra khỏi cửa, cùng nhau ở trong phòng ngủ ôm máy sưởi.

Năm nay thì sao?

Trước cứ theo hắn đi, đến lễ mừng năm mới không biết có nên về nhà hay không, vả lại cũng không biết nên đối mặt với người nhà như thế nào.

Trước đó bản thân phải chuẩn bị tốt tâm lý đã.

Ai, như thế nào lại biến thành như vậy?

Học trưởng, dành thời gian cho em đi! Tổng Công Tắc lại tính toán thi triển kỹ xảo miệng lưỡi của mình, so với keo dính siêu cường lực còn dính hơn.

Được.

Gì chứ? Sảng khoái như vậy. Tuy đúng như dự đoán nhưng Tổng Công Tắc vẫn là có chút kinh ngạc, xem ra trong lòng học trưởng, chuyện của hắn thật sự làm anh cảm thấy thống khổ.

Nhưng hắn đau lòng a!

\*\*\*\*\*

Học trưởng, sao không trùm mũ áo mưa lên, mưa đến rồi kìa. Tổng Công Tắc quay đầu muốn nhìn Phí Dĩ Ái một chút, phát hiện cái người thể chất hư hàn kia không biết tự chiếu cố mình, đáng lý phải biết chú ý chứ.

La cái gì mà la. Nói tới nói lui, Phí Dĩ Ái vẫn rất nghe lời mà kéo mũ lên, nếu không hắn sẽ ở bên tai anh la hét này nọ, muốn thanh tĩnh cũng không được.

Học trưởng, chúng ta có thể đến trễ một chút.

Cái gì? Sao lại như thế? Anh không thích đâu!

Về mặt Phí Dĩ Ái lạnh lùng, gần như không muốn quan tâm đến hắn. Tổng Công Tắc nghĩ thầm, cho dù ai làm gì cũng không quan hệ.

Học trưởng, anh đã quên sao không? Lão bản của anh không phải vì nghỉ đông khách ít, mà là chúng ta đi nghỉ. Cho nên đâu phải chúng ta muốn đi nghỉ là được. Nếu trong phòng trọ thiếu chỗ, chúng ta phải tự thân vận động. Học trưởng, em còn phải lái xe nha, đánh em rất nguy hiểm đó.

Phí Dĩ Ái nắm chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng.

Ta còn phải làm cái gì hở?

Ồ, này, này.....

Nói mau!

Học trưởng, về nhà!

Mi còn không chịu nói? Phí Dĩ Ái nhảy xuống xe dọa Tổng Công Tắc sợ hãi một trận.

Học trưởng, chúng ta đi vào trước, đứng bên ngoài như vậy không tốt đâu, sẽ bị lời ra tiếng vào đó, đi vào trước được không?

Nhịn xuống tức giận, Phí Dĩ Ái xoay người đi vào trong nhà, đối với người bản tính thất thường như anh, bất luận trường hợp nào cũng có thể bùng nổ mà nói, lần này có vẻ như tốt hơn trước rồi. Mà anh như vậy, cũng bởi vì đối tượng là Tổng Công Tắc nha.

Phải nói thêm, Tổng Công Tắc chưa bao giờ làm anh tức giận cả, hết thấy mọi chuyện đều ưu tiên cho anh. Những chuyện như lúc này, hắn đều cùng anh thảo luận xong, được anh phê duyệt mới dám làm nha!

## 8. Chương 6-2

Có người thấy Tổng Công Tắc đến liền dẫn hắn vào một căn phòng, xuất ra một xấp tài liệu.

Học trưởng, không phải em đã nói với anh rồi sao. Anh chi tiền, em giúp anh đầu tư? Ừm, đây là thành quả sau lần đầu tư đó. Tổng Công Tắc đem đồ vật này nọ toàn bộ giao cho anh.

Hử!?

Em rất lợi hại đúng không! Trong lúc anh làm công, em ra sàn giao dịch, chỉ làm những giao dịch thị trường chứng khoán ngắn hạn, nhìn thấy cơ hội kinh doanh, kết quả.....

Trời ạ! Số tài khoản tiết kiệm này có thể dùng cho mấy năm đại học còn lại, còn hơn tiền công mình chăm chỉ làm ra.

Cậu không động tay động chân gì đó chứ?

Học trưởng, em làm sao có số tiền lớn như vậy mà động tay động chân chứ, em chỉ đem toàn bộ số tiền của anh đi vào đầu tư mà thôi. Em còn lo lắng vạn nhất bị anh phát hiện ra, anh sẽ nghĩ chuyện này không có bảo đảm, nhưng thỏa thuận này mang lại không ít lợi lộc đó, tốc độ phải nói là rất kinh người.

Phí Dĩ Ái vẫn có chút khó tin, cho dù như thế, tất cả số tiền này cũng không phải là của mình.

Học trưởng, anh đừng đem số tiền kia trả cho em, chính em cũng có đầu tư kiếm tiền, nên phần này là của anh, em giữ một ít cho vào tài khoản của anh. Anh tin em nha!

Bị hắn nói như vậy, anh còn có thể nói gì được chứ?

Học trưởng, nếu em giúp anh kiếm đủ tiền rồi, em không muốn nhìn thấy anh vất vả đi làm thuê nữa. Nhìn anh liều mạng làm công, em rất thương tâm, anh có biết không?

Ánh mắt Tổng Công Tắc chân thành làm cho Phí Dĩ Ái cảm động. Cuộc đời còn lại, anh ấy sẽ quen với việc có mình đồng hành.

Cho nên, cho nên.....

Hửm?

Nhìn thấy Phí Dĩ Ái không còn giống mới vừa rồi tức giận như vậy, hắn là có thể bình tĩnh chấp nhận chuyện tiếp theo.

Cho nên, em sẽ thay mặt anh xin nghỉ việc ở chỗ làm thêm buổi tối kia, em chỉ hy vọng anh sẽ không quá mệt nhọc thôi! Tổng Công Tắc nhắm mắt lại, chờ đợi sự trừng phạt.

Nhìn thấy bộ dáng liều mạng hi sinh của Tổng Công Tắc, ngược lại làm cho Phí Dĩ Ái không muốn động thủ, nhưng anh biết hắn làm vậy rất hiệu quả.

Anh không đi nữa.

A? Học trưởng. Anh nói không đến biệt thự nhà em sao? Không cần! Đây là hai việc khác nhau. Khi này anh đã đáp ứng em rồi mà.

Không để ý tới hắn, Phí Dĩ Ái quay đầu đi vào trong phòng.

Hử! Dám thay anh làm chủ, anh sao không trừng phạt hắn chứ.

Hai người triển đấu hồi lâu, vẫn là Tổng Công Tắc giành chiến thắng, chẳng qua, chờ bọn họ xuất phát đã đến chiều.

Ban đêm, Tổng Công Tắc bị phạt ngủ ở phòng khách lạnh như băng, ngày hôm sau đã phải lái xe mấy giờ liền; mà Phí Dĩ Ái tuy rằng chất lượng giấc ngủ không tốt nhưng vẫn ngủ vù vù, đơn giản là vì đêm qua thiếu cánh tay ai đó sớm quen làm gối nên một đêm ngủ không ngon.

\*\*\*\*\*

Uy, vì cái gì chúng ta phải đi ra ngoài trong khi lạnh như thế này? Lạnh muốn chết a! Phí Dĩ Ái đóng sầm cửa xe, bất mãn lắm lắm.

Học trưởng, chẳng lẽ anh không muốn nhìn xem mấy bé dê con mới sinh ra có bộ dáng thế nào à, lúc trước người nói muốn xem chính là anh nha!

Đã biết! Chỉ là quá lạnh thôi!

Tổng Công Tắc cởi khăn quàng trên cổ xuống, đem khăn choàng cho Phí Dĩ Ái, làm cho anh chỉ còn lộ ra đôi mắt.

Đi thôi! Chúng ta có thể tới trễ.

Quả thật đến trễ, khi bọn họ có mặt, dê con đã hoàn toàn thoát ly cơ thể mẹ, nhưng chỉ cần nhìn thấy bộ dáng của mấy nhóc đây ý chí, cố gắng muốn từ trên đất đứng lên đã khiến cho người ta cảm thấy bội phục.

Cùng chủ trang trại nói chuyện vài câu, từ chối ý tốt muốn mời hai người ở lại, Tổng Công Tắc thừa dịp sắc trời còn chưa tối, sương mù chưa dày đặc, lần thứ hai chở Phí Dĩ Ái quay về biệt thự.

Ban đầu tinh thần của anh ủ rũ vô cùng, hiện tại hưng phấn không thôi, cứ lôi kéo Tổng Công Tắc nói chuyện.

Động vật với con người hoàn toàn khác nhau a! Bọn nó sinh ra không được bao lâu đã biết đi biết đứng, sau đó sẽ thoát ly mẹ, sống một mình, mặt này so với nhân loại hoàn toàn bất đồng. Nói đến câu sau, Phí Dĩ Ái nhìn về phía ngoài cửa sổ, biểu cảm có chút cô đơn.

Đúng vậy, đối với con người mà nói, thân sinh chi ân tuy rằng trọng yếu, nhưng công ơn dưỡng dục chẳng phải càng khiến người ta cảm động và nhớ nhung sao? À, học trưởng.

Cậu muốn nói cái gì? Phí Dĩ Ái trực giác liền khác thường, tiểu tử này đang làm cái quỷ gì đây?

Học trưởng, em sẽ nói thẳng vậy! Dì và chú vẫn thường gọi điện thoại cho em, bọn họ rất lo lắng cho anh, còn hỏi em gần đây anh có ổn không; em đều trả lời bọn họ, anh một chút cũng không ổn.

Mi dám nói như vậy? Bọn họ sẽ lo lắng đó Tổng Công Tắc.

Phí Dĩ Ái nổi giận với hắn, càng giận anh càng nói lung tung. Vạn nhất cha mẹ lo lắng thành bệnh thì sẽ thế nào đây? Đời người ngắn ngủi chỉ mong hạnh phúc. Bọn họ lo lắng như vậy rất dễ sinh bệnh, có khi bây giờ tóc đã bạc trắng.

Dừng xe! Ta không cần ở chung với mi, ta phải đi về. Dừng xe! Ta nói dừng xe có nghe không hả?

Chưa đợi Tổng Công Tắc dừng lại, Phí Dĩ Ái đã nhảy xuống xe.

Nguy hiểm a học trưởng! Muốn em chở anh về, anh cũng phải về biệt thự lấy hành lý a! Hơn nữa anh phải đi đâu? Chúng ta, cũng là người nhà mà?

Đúng vậy, anh phải đi về đâu? Anh có thể trở về chỗ nào?

Khuôn mặt Phí Dĩ Ái nhất thời tăm tối, trong lòng anh hiện giờ không khác gì mê cung. Muốn tĩnh tâm nghe theo lời trái tim mách bảo nhưng anh nhận ra càng nghĩ càng rối thêm mà thôi.

Rất nhiều chuyện kỳ thật cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, nhưng rất nhiều người tình nguyện bó tay chịu trói chứ không muốn đứng cảm đối mặt.

Nói là nhát gan sao? Nhưng đây cũng là một trong những bản tính của con người.

Tới cửa lớn của biệt thự, Phí Dĩ Ái cúi đầu vô thần đi vào trong, một chút cũng không chú ý tới quanh mình có gì biến hóa, ngay cả trong sân có rất nhiều chiếc xe quen mắt anh cũng không để tâm chú ý tới.

Vừa mở ra cửa lớn ——

Phanh!

Pháo mừng từ trên trời giáng xuống, Phí Dĩ Ái bị tình cảnh trước mắt làm cho cả kinh, quá mức kinh ngạc đến nỗi trong lúc nhất thời không hề phản ứng, ngây như phỗng.

Là những người thân của anh!!!

Năm mới vui về!

Đây là lần đầu tiên chúng ta ở nhà bên ngoài ăn lễ mừng năm mới, hơn nữa lại là nơi xinh đẹp như vậy, thật sự là quá tuyệt vời! Phí Dĩ Tín dẫu không được loại cảm giác hưng phấn này.

Chỉ tiếc không phải ở Thụy Sĩ hoặc Nhật Bản..... Đau nha! Tên nhiều chuyện Phí Dĩ Nhân bị ăn một quyền.

Mọi người... mọi người....

Sao chứ? Chúng ta là người một nhà, lễ mừng năm mới đương nhiên phải cùng nhau trải qua, không phải sao? Người đứng đầu gia đình, Phí Hoàn Kính mở miệng.

Đúng vậy, chúng ta là người một nhà, nhất định phải cùng một chỗ cùng nhau mừng năm mới. Ô..... Từ Văn Tú không khỏi nghẹn ngào, đã lâu không gặp mặt đứa con, xem ra nó sống tốt lắm, hoàn toàn khỏe mạnh.

Đáng ghét, đây là chuyện tốt, thật vất vả mới thấy anh ba, mọi người khóc cái gì chứ? Hại nhân gia cũng đi theo muốn khóc, ô.....

Phí Dĩ Tín nhỏ tuổi nhất, ôm lấy anh ba và lão mẹ đã muốn khóc thành một mảnh, những người khác cũng không nhịn được cũng đỏ hốc mắt.

Đứa ngốc này, nếu mi dám ấy cơ không trở về nhà lễ mừng năm mới, ta nhất định chạy đến nơi làm công của mi mà lôi mi về nhà, cho dù đem mi đánh bất tỉnh, ta cũng sẽ khiêng mi trở về, hừ!

Phí Dĩ Quý uy hiếp cùng đe dọa càng khiến cho nước mắt Phí Dĩ Ái chảy dài.

Đại ca Phí Dĩ Trung đi tới bên người Phí Dĩ Ái, nhắm ngay đầu của anh gõ mạnh một cái, cũng không nói lời nào.

Không cần đánh đầu của nó, nó ngốc như vậy đủ rồi. Đánh nữa thì ngay cả mẹ cũng không nhận ra được đâu

Phí Dĩ Ái quạt cường lau nước mắt, Sẽ không đâu!

Lệ lại rơi, bất luận thế sự thay đổi như thế nào, bọn họ là người một nhà vĩnh viễn cũng không rời xa. Anh cười chính mình nhiều lần khiến cho mọi người thương tâm.

Tổng Công Tắc mang theo ý cười đứng một bên nhìn bọn họ một nhà vui vẻ, trong lòng lại nói: cùng là người một nhà, lại có khác biệt một trời một vực.

Phí Dĩ Ái không ngừng bị giễu cợt khóc giống con gái, càng không thể khống chế được nước mắt của mình. Trốn trong ngực Tổng Công Tắc, nơi này rộng lớn giúp anh che giấu, để cho bản thân mình được một lần khóc thỏa thích.

## 9. Chương 7-1

Kì quái? Nóng quá! Máy điều hòa chẳng lẽ mở không đủ mạnh sao?

Tuy nhiên, nhiệt độ lại từ hạ thân chuyển lên, thoải mái vô cùng. Phí Dĩ Ái mơ màng mở mắt.

“Ân ——” Âm thanh của ai sao mà đậm đặc như vậy chứ?

“A ——”

Ngay khi đang tự hỏi, âm thanh kia càng kêu đậm đặc hơn, khiến cho anh nhịn không được mà đỏ mặt.

“Thoải mái sao, Dĩ Ái?”



Nói với tôi?

Phí Dĩ Ái muốn mở miệng trả lời, nhưng lại nghe thấy âm thanh dâm dăng kia. Kỳ quái, vì sao chỉ cần anh mở miệng thì lại nghe thấy?

Âm thanh kêu to kia hình như rất quen thuộc!

Dục vọng cao trào khiến cho Phí Dĩ Ái vừa muốn chạy trốn, vừa tò mò muốn biết cảm giác thế nào.

“Ân..... A ——”

Anh lại nghe thấy âm thanh rên rỉ kia không ngừng vang lên.

Anh cảm thấy rất rất nóng, cảm giác giống như cả người đang tắm trong bể nước vậy.

“Dĩ Ái, em thật hạnh phúc.”

Chuyện gì vậy?

Chỉ thấy một bóng đen ngược sáng đang tiến lại gần anh, gần hơn, gần hơn nữa. Sau đó trên môi truyền đến một cỗ ấm áp lạ thường, làm anh tự động hé mở đôi môi để người nọ xông vào, hấp dẫn đến khó tả.

Không biết là ai phát ra tiếng rên rỉ, một lúc sau, môi lưỡi tách biệt, điều này làm cho Phí Dĩ Ái có cơ hội thấy rõ người đã mang lại cho mình cảm giác yêu thích lạ thường này.

Tổng Công Tắc!?

“A!”

Vốn phải là âm thanh thét chói tai, không ngờ lại biến thành rên rỉ dâm dăng.

Bàn tay của Tổng Công Tắc như có ma lực, làm anh run rẩy không thôi. Nhiệt độ dưới lòng bàn tay của hắn như rót vào tứ chi của anh khiến anh uốn éo không ngừng.

Không đủ, anh còn muốn thêm nhiều nữa, tuy rằng không biết chính mình thêm muốn cái gì, nhưng anh biết bản thân chính là cảm thấy không đủ, anh muốn nhiều hơn nữa.

“Không.....”

Bàn tay ấm áp đang vuốt ve cơ thể anh đột nhiên dừng lại khiến cho Phí Dĩ Ái nhin không được ra tiếng kháng nghị: “Không mà!”

Bất mãn đột nhiên tăng lên khiến anh buồn bực vô cùng.

Không cần, anh không cần mà!

Anh lắc lắc thân hình tiến lại gần Tổng Công Tắc.

Anh còn muốn nữa, đừng dừng mà!

“Em rất hạnh phúc khi nghe anh nói rằng anh yêu em, em rất hạnh phúc đó!”

Bậy bạ! Ta như thế nào có thể nói như vậy!

Nghĩ muốn biện giải nhưng trong lòng giống như có tiếng hò reo phản đối.

Hai tròng mắt kéo theo một tầng sương mù, xuyên qua hơi nước mà nhìn đến Tổng Công Tắc đang từ từ nâng hai chân anh đặt lên bờ vai rộng rãi của mình.

Không!

Anh là nam nhân, bọn họ như vậy là ý gì?

Anh giống như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đột nhiên vịn vịn thân mình.

“Không! Không cần!”

\*\*\*\*\* SpencerApe

“Học trưởng, học trưởng?”

Phút chốc Phí Dĩ Ái mở mắt, nhìn thấy Tống Công Tắc mặt mũi phồng đại trước mắt khiến anh cả kinh, một cước đạp hấn xuống giường.

Đông! Một tiếng nổ thật lớn.

“Học trưởng, sao anh đá em chứ? Đau quá!” Tống Công Tắc có chút ủy khuất.

Phí Dĩ Ái hồi thần, nhìn người ngồi trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Học trưởng, anh liên tục hét lên Không cần , có phải gặp ác mộng đáng sợ không? Anh không sao chứ?” Tống Công Tắc đầy quan tâm nói, cẩn thận quan sát sắc mặt của Phí Dĩ Ái.

Mộng? Là mộng?

Anh sao có thể nói với Tống Công Tắc chuyện kia, hơn nữa chính mình đường đường là một đại nam nhân, như thế nào có thể ở dưới thân một nam nhân khác khó khăn thở dốc như vậy được chứ?

Anh làm sao lại nằm mơ thấy chuyện này?

Người ta thường nói ngày nghĩ gì thì đêm mơ đó, đánh chết anh cũng không thừa nhận anh sẽ có loại dục vọng này! Dù là tiềm thức hoặc theo bản năng, cũng không thể được!

Chẳng lẽ vì gần đây mình luôn dựa vào Tống Công Tắc giải quyết nhu cầu sinh lý mà nhận lấy kết cục này?

“Học trưởng, nơi đó của anh có phản ứng, muốn em giúp hay không?”

Tống Công Tắc trên mặt đất bò bò dậy, giống như trước kia, “hảo tâm” muốn thay Phí Dĩ Ái thỏa mãn nhu cầu sinh lý.

Nhưng ám áp kia lại khiến cho Phí Dĩ Ái nhảy dựng, đạp Tống Công Tắc sang một bên rồi chạy vào phòng tắm, đem chính mình khóa trái bên trong, mở nước lạnh, muốn làm cho nhịp tim rộn ràng kia bình ổn lại.

Trời ạ! Mọi thứ cùng ngày thường chẳng có gì khác nhau nhưng vì sao hiện tại không thể để cho Tống Công Tắc giúp mình ‘thăm du’?

Nếu mà còn như vậy nữa, anh sẽ trở nên không bình thường, chuyện này nhất định là bởi vì chính mình cùng hấn quá mức thân cận. Còn có, không gần nữ nhân cũng là một trong số nguyên nhân đi. Vì không để bản thân trở nên kì quái, bản thân anh nghĩ tốt nhất nên tìm bạn gái.

Vào một buổi sáng sớm từ lúc hai người chung sống cùng nhau, Phí Dĩ Ái đã hạ quyết tâm ra một quyết định chắc chắn sẽ gây ra cho Tống Công Tắc không ít khó khăn.

\*\*\*\*\* SpencerApe

Xuân đến, hoa nở chim hót khiến tâm trạng của mọi người trở nên rạo rực. Kỳ thật cảm xúc của con người vốn không hề liên quan đến bốn mùa, ‘mùa xuân’ chỉ dùng để tác giả viết thơ mà thôi.

Tống Công Tắc ngoài mặt rất là kiên nhẫn, nhưng tâm cũng như tên, công vụ tâm “kế”\*. Để có được trái tim của Phí Dĩ Ái, bao nhiêu cái giá phải trả, hấn đều nguyện ý.

[\*Tống Công Tắc đọc là /sònggōngjì/, đọc gần giống “công vụ tâm kế” đọc là /gōng yú xīnjì/ đó~. Tác giả nói như vậy có nghĩa là nói Tống Công Tắc bên trong xảo quyết, mưu mô.]

Nhưng hấn mạo hiểm không nổi, hấn vẫn không dám tiến thêm một bước, bởi vì hấn sợ nếu không chiếm được, hấn sẽ hoàn toàn mất hết tất cả, hấn thật sự không thể mạo hiểm được.

Càng coi trọng một người, càng không muốn mất đi người đó, Tống Công Tắc tình nguyện bảo trì hiện trạng, muốn dùng thời gian cùng với những hành động nho nhỏ này của mình chứ không dám hành động bừa bãi.

Hấn không muốn mất đi a!

Vì thế, mấy học kì sau đó, mối quan hệ giữa bọn họ chẳng có một bước tiến nào nữa.

Nhưng mà gần đây có chút quái dị. Hấn vẫn giữ mình rất tốt, cái chính là Phí Dĩ Ái không cho hấn tới gần.

Hình thức ở chung của bọn họ bình thường vô cùng thân thiết. Đám sinh viên cũng dòm ngó không ít nhưng lâu dần thành quen, hơn nữa hai người biểu hiện cũng tự nhiên, các sinh viên sau cũng chỉ nói bọn hắn tình bạn quá tốt. Hai người chính là quan hệ hữu nghị trong sạch mà thôi, tin đồn cũng tan biến.

Giống hiện tại, Phí Dĩ Ái lại ngẩn người, tuy nói ngày thường anh rất hay mơ màng nhưng rất ít khi im lặng đến mức khiến người ta quên đi sự tồn tại của mình.

Cùng với anh như trẻ sinh đôi kết hợp, Tống Công Tắc sao lại không tới gần anh chứ.

“Học trưởng, anh làm sao vậy?”

Đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt Tống Công Tắc lại gần, bây giờ anh không thể hồn nhiên như ngày trước, dễ dàng tiếp nhận.

“Làm gì a? Mi dọa người phải không!”

Phí Dĩ Ái một phen đẩy khuôn mặt đẹp trai đang dán sát bên mình ra, như là bị điện giật.

Mặt hắn đáng sợ như vậy à?

Cho dù có đáng sợ thật thì không phải nhìn lâu sẽ quen sao; huống chi hắn lại đẹp trai như vậy.

“Học trưởng, anh gần đây rất lạ, có tâm sự sao?”

“Không có, cậu ít nói bấy lâu, là do cậu quá mức thân mật khiến anh hoảng sợ đó.”

“Học trưởng?”

Hắn căn bản không tin, sao có thể là nguyên nhân này.

“Đừng nói dối.”

Giống như muốn chạy trốn ép hỏi, Phí Dĩ Ái chạy đi, liền đụng phải hội trưởng của CLB Giải trí —— Tần Cảnh Ngạn.

Tống Công Tắc thay Phí Dĩ Ái kiểm tiền tích trữ, làm việc vất vả ở quán kia cũng đã nghỉ. Hắn muốn để anh có thể về nhà sớm, có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn. Song song đó, anh cũng làm sinh viên nhân rồi luôn.

Phí Dĩ Ái vốn không phải người quen nhàn hạ cho nên đột nhiên quyết định phải tham gia vào party quan hệ hữu nghị này, đương nhiên là sau khi biết được ý định ấy, Tống Công Tắc cũng theo chân anh đi đăng kí.

Khỏi phải nói người phụ trách – chính là Tần Cảnh Ngạn vui vẻ vụn vặt, đem tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, số người báo danh vào hội nhiều vô số, ngay cả người bên mấy hội khác cũng muốn chen chân vào.

Cho nên rần rần rộ rộ lưu lại không ít chuyện hay ho.

Từ khi hai người tham gia đã kéo theo không ít ánh mắt. Ngoài nguyên nhân chính ra, còn vì bọn họ gần bó với nhau như hình với bóng, một bước cũng không rời.

Rất nhiều kẻ muốn chen ngang nhưng dù làm thế nào cũng không được.

Từ lần đi học trước đây cũng chẳng thấy bóng dáng nữa, người có tâm dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội lần này rồi.

Bỏ tiền đến một địa điểm xa hoa như vậy, Phí Dĩ Ái hận chính mình làm chuyện không hợp bản tính.

Tiền anh nhin đau giao ra cho gã một khối lớn, cho dù gần mấy trăm nguyên đi nữa thì đổi anh mà nói, đó cũng là số tiền không nhỏ.

Xem ra có thể không được ăn mấy món cao quý rồi, còn không bằng cùng Tống Công Tắc đi ăn mì sợi ở chỗ kia.

Thứ đen đen kia là cái gì a?

Ăn đã không ngon còn nghe thấy tiếng sần sật, quá ghê tởm!!!

Nghe nói có mỗ mỗ công tử nào đó hữu tình tài trợ, cơ mà có thể thấy được phần hữu tình này nào có thâm hậu.

Nhìn vào đại sảnh một đám nam nữ, nhìn xem cái đức hạnh giả tạo cùng bộ dạng đáng khinh kia, quá ư đáng sợ. Không đúng! Cái này không phải mục đích khiến anh tới đây nha.

Mặc kệ, đối với một người giữ tiền như mạng là anh mà nói, trước tiên nên cho mấy em giun trong bụng ăn no trước đã, đây mới là điều quan trọng.

Ế? Tổng Công Tắc đâu rồi?

Thì ra nãy giờ đứng có một mình, bảo sao không thấy là lạ! Phí Dĩ Ái không tự giác đem tầm mắt đảo quanh tìm thân ảnh người nọ.

Người cao lớn chính là có loại ưu đãi này. Vì thế Phí Dĩ Ái một bên ăn, một bên tìm kiếm.

Hắn không phải nói muốn đi tiểu sao? Như thế nào đi đến chỗ đó thôi mà cũng lâu như vậy? Chẳng lẽ hắn không phải đi tiểu, mà là đi giải phóng hàng tồn tích trữ lâu ngày?

Ặc, hiện tại nhẫn một chút, muốn cười hắn vẫn là nên chờ hắn trở lại rồi nói sau. Phí Dĩ Ái trốn vào một góc ăn.

Nhìn a nhìn, Phí Dĩ Ái rốt cục nhìn thấy bị một đám nữ sinh vây quanh ở giữa chính là Tổng Công Tắc cao hơn một cái đầu.

Nổi tiếng như vậy luôn đó, một bộ dáng như cá gặp nước.

Lúc trước còn khuyên anh khó có được một ngày nghỉ, đừng tham gia mấy loại party quan hệ hữu nghị này, thì ra là muốn một mình tự đi. Thối lắm!

Nhìn hắn tươi cười, Phí Dĩ Ái đáy lòng khó chịu cực kỳ!

## 10. Chương 7-2

Ế? Tổng Công Tắc đâu rồi?

Thì ra nãy giờ đứng có một mình, bảo sao không thấy là lạ! Phí Dĩ Ái không tự giác đem tầm mắt đảo quanh tìm thân ảnh người nọ.

Người cao lớn chính là có loại ưu đãi này. Vì thế Phí Dĩ Ái một bên ăn, một bên tìm kiếm.

Hắn không phải nói muốn đi tiểu sao? Như thế nào đi đến chỗ đó thôi mà cũng lâu như vậy? Chẳng lẽ hắn không phải đi tiểu, mà là đi giải phóng hàng tồn tích trữ lâu ngày?

Ặc, hiện tại nhẫn một chút, muốn cười hắn vẫn là nên chờ hắn trở lại rồi nói sau. Phí Dĩ Ái trốn vào một góc ăn.

Nhìn a nhìn, Phí Dĩ Ái rốt cục nhìn thấy bị một đám nữ sinh vây quanh ở giữa chính là Tổng Công Tắc cao hơn một cái đầu.

Nổi tiếng như vậy luôn đó, một bộ dáng như cá gặp nước.

Lúc trước còn khuyên anh khó có được một ngày nghỉ, đừng tham gia mấy loại party quan hệ hữu nghị này, thì ra là muốn một mình tự đi. Thối lắm!

Nhìn hắn tươi cười, Phí Dĩ Ái đáy lòng khó chịu cực kỳ!

“Dĩ Ái đồng học, rốt cục cũng tìm được anh rồi, em còn nghĩ anh sẽ không đến!”

Vị nữ chính này là ai? Nhìn bộ ngực vĩ đại của cô ả dưới lớp vải màu bạc mỏng tanh đang dán sát thân mình, hoảng a hoảng, giật mình muốn chạy đi.

Phí Dĩ Ái chưa bao giờ gặp phải cảnh này, lập tức không dám nhìn thẳng vào nơi đó.

Mà nữ sinh kia ăn mặc mát mẻ như vậy chính là muốn làm cho người ta xem nha, nhất là anh đẹp trai trước mặt đây.

“Dĩ Ái đồng học, em gọi là Trương Mai Dục, không cùng bạn với anh, em học ban B.”

Kỳ quái?

Bọn họ cùng ban B thường cùng nhau học một lớp, như thế nào dường như chưa thấy qua cô nàng này? Phí Dĩ Ái rút cục rời đi bộ ngực vĩ đại kia, nhìn về phía khuôn mặt trát quá nhiều phấn của cô nàng. Anh đột nhiên nghĩ, nếu xóa đi tầng son phấn kia, không biết ả sẽ biến thành như thế nào?

Người còn trẻ, tô nhiều son phấn để làm gì nhỉ? Anh nghĩ mãi cũng không ra.

“Dĩ Ái đồng học, em đã chú ý anh thật lâu nha, thật vất vả mới tìm được cơ hội cùng anh làm quen, không biết anh có hứng thú kết bạn với em không?”

Nghe khẩu khí của cô nàng làm cho Phí Dĩ Ái cảm thấy được lời của nàng không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định. Ầ ầm bộ ngực vĩ đại đáng tự hào kia cọ cọ vào người anh, hương vị nước hoa nồng đậm khiến anh nhất thời say đắm.

Chưa từng có người nào đối với Phí Dĩ Ái chủ động rõ ràng như vậy, điều này làm anh bắt đầu phân tâm, trái tim cũng đập loạn xạ.

Lấy phí lấy yêu đích bề ngoài cặp hần thẳng thắn sang sảng đích cá tính, nói hần chưa từng gặp nữ tính chủ động đối hần kì sống khá giả, hần đích các bằng hữu khẳng định không tin, chỉ biết cho rằng hần là đang an ủi bọn họ này đó còn không có giao cho bạn gái đích cô tịch các nam nhân. Nhưng đây là sự thật, phòng bị đắc cẩn thận đích tổng công tác như thế nào có thể sẽ làm người khác hữu cơ khả thừa? Cho dù có, hần cũng sẽ ở ngọn lửa lùi khởi tiền, lập tức đem nó dập tắt.

Trương Mai Dục túm lấy Phí Dĩ Ái trong trạng thái mê muội đem lên lầu.

Chờ đến khi Tổng Công Tác thoát khỏi đám nữ sinh trở lại bàn ăn, hần không hề nhìn thấy bóng dáng của Phí Dĩ Ái nữa.

\*\*\*\*\* SpencerApe

Đi vào trong phòng ở lầu hai, Phí Dĩ Ái ngồi ở đầu giường, thân thể mềm mại của nữ nhân dựa sát vào người anh.

“Dĩ Ái à, chúng ta đến làm chút chuyện khoái hoạt nhé?”

Trương Mai Dục ngồi trên người anh, cực kỳ khiêu khích hất lộn tóc xoắn trên vai mình, sau đó chậm rãi cúi người, dán sát lấy Phí Dĩ Ái.

Ả biết chính mình xinh đẹp như tỏa sáng, cũng hiểu được Phí Dĩ Ái đang say đắm nhìn mình. Bất quá đối với một người chưa từng gặp qua cảnh vật “hùng vĩ” là Phí Dĩ Ái, chỉ sợ là lòng hiếu kỳ nhiều hơn dục tâm.

Lúc này Phí Dĩ Ái không chút tư tưởng mà nghĩ:

Thứ kia lớn như vậy, vì cái gì chiếc áo màu bạc mỏng manh không bị nàng ta xé toạc? Còn có, lớn như vậy có nặng nề vướng víu không a? Anh tự đặt bản thân vào người khác, ngẫm nghĩ, nếu là chính mình trên lưng lác lư đeo hai bọc hành lý, nặng chết người a!

Phí Dĩ Ái thật sự suy nghĩ quá nhiều, lại khiến Trương Mai Dục hiểu nhầm. Ít nhiều nam nhân đáng giận ngã dưới chân nàng nàng cũng vì thân thể này. Nhìn anh lúc đó không phải cũng thế sao?

Đôi môi đỏ tươi hôn lên môi Phí Dĩ Ái, đầu lưỡi như có lửa cuốn lấy anh, muốn nhanh chóng khơi mào dục vọng của Phí Dĩ Ái.

Nói cái gì mà nam tử này rất khó chơi, nguyên lai cũng chỉ như thế, còn không phải quỳ gối dưới hai cự nữ\* nỡn mà đáng tự hào được Trương Mai Dục bảo dưỡng tốt sao!

[cự là bự, nhũ là thứ gì đó mà ai cũng biết =))))~ chụy tưởng chụy “cự” là ngon cơm sao?]

Nam nhân chính là như vậy, không cái ngoại lệ, trừ phi hần là đồng tính luyện ái.

Từ trước đến nay muốn gì được nấy, mọi việc đều thuận theo Trương Mai Dục, giống như con chim khổng tước kiêu ngạo, ả đem tất cả nam nhân xa gần vu thành một loại, khó tránh bị chửi là tầm nhìn hạn hẹp.

Phí Dĩ Ái tùy ý để cả người ả nồng đậm nước hoa cọ xát trên người mình, vừa mới bắt đầu anh quả thật như chìm đắm trong sự chủ động của nàng, nhưng sau đó anh lại kinh ngạc khi thân thể của mình cứ nhiên lại không hề có phản ứng!

Chuyện gì đây? Rõ ràng là bộ dạng của nữ tử này không tồi, đáng người lại tuyệt như vậy, hơn nữa còn thực chủ động, không thể nào lại không phản ứng!

Anh nhịn không được lấy nàng so sánh với kinh nghiệm trước kia của mình. Anh chỉ cảm thấy không thích hợp, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm.

Bàn tay sờ lên chỗ nào không đúng, dùng lực đạo không đúng, đầu lưỡi trong khoang miệng anh khuấy đảo cũng không đúng, cự nhũ trên người anh cọ cọ cũng không đúng, ngay cả hương vị không đúng.....

Rốt cuộc là chỗ nào không đúng, anh cũng nói không nên lời, chính là cái cảm giác không thích hợp này cứ xoay vòng vòng trong đầu anh mãi không thôi.

Làm sao bây giờ? Cảm thấy chán ghét nên anh ngượng ngùng nghĩ muốn đem nàng đẩy ra. Như vậy là đã thương lòng tự trọng của người ta, dường như có điểm quá phận; nhưng, vạn nhất anh cứ như thế này ới ra, không phải càng đã thương người ta sao?

Dưới đáy lòng anh không ngừng kêu gọi ——

Cứu anh a! Tống Công Tắc. Học trưởng của cậu hiện tại đang gặp nạn nè! Mau tới cứu anh!

“Học trưởng! Học trưởng..... Anh ở nơi nào?”

Thật tốt quá, biết ngay hần sẽ đến cứu anh mà.

“Cậu cũng đang tìm người à? Trùng hợp quá đi! Tôi cũng đang tìm người đây, bạn gái của tôi cũng không thấy, không biết cậu có nhìn thấy cô ấy hay không?”

Phí Dĩ Ái không nhận ra giọng nói đang đi cùng với Tống Công Tắc là ai, chỉ nghe người nọ mô tả hình dáng của bạn gái dài ngắn ra sao, anh lắng nghe, lại cảm thấy người kia cùng với người đang ở cạnh anh khá giống nhau.

“Là cô?”

“Hừ! Nguy rồi, bạn trai của em tới tìm em đó, trước tiên anh mau trốn đi, bằng không bị hần thấy, em liền thăm!”

Trương Mai Dục hốt hoảng sửa sang lại trang phục của mình, thuận tiện lôi kéo Phí Dĩ Ái đang muốn phân trần, nhét anh vào tủ.

“Please, van cầu anh đừng lên tiếng, bạn trai của em mà tức giận lên rất đáng sợ đó.” Trước khi đóng cửa, Trương Mai Dục cẩn thận nói.

Phí Dĩ Ái như thế nào cũng không ngờ chính mình sẽ có một ngày lại phải trốn trong tủ quần áo, bộ dáng chật vật này khiến anh không muốn để bất luận kẻ nào thấy được, đặc biệt là khi vừa rồi mới nghe được âm thanh của Tống Công Tắc.

Trương Mai Dục vội vàng chạy về nằm trên giường, làm bộ như mới vừa bị đánh thức.

“Thân ái, nguyên lai em ở chỗ này, anh tìm em nãy giờ đó.”

“Thật là! Người ta vừa mới ngủ, anh lại đi tìm người ta.”

Thanh âm ngọt ngào khiến cho trực giác người khác cảm thấy ghê tởm, Tống Công Tắc liền chạy lấy người để lại đôi tình nhân ở cạnh nhau. Nhưng khi hắn vừa xoay người thoáng nhìn thấy ở góc tủ lộ lộ ra, chất liệu vải dệt so với của người nào đó hôm nay mặc hoàn toàn giống nhau, chẳng lẽ.....

Trời ạ!

Hắn bảo hộ anh đã lâu như vậy, bắt quá chỉ mới rời đi một chút thôi, liền..... Không có khả năng!

Ngực hắn như muốn nổ tung.

“Tôi nghe nói chủ sự bắt đầu công bố giải thưởng, nghe nói phần thưởng không tồi, các người không tham gia sao?”

Trương Mai Dục biết thời biết thế, ả cũng muốn nhanh chóng rời đi nơi này, để tránh chuyện kia bại lộ, sẽ rất thảm đó.

“Thân ái à, chúng ta đi thử vận may hôm nay thế nào nhé? Em muốn xem lễ vật chúng ta mang đến sẽ lấy về cái gì, được không?” Nàng cố gắng thi triển mị công.

Nam tử nhin không được khi thấy tình nhân làm nũng, có chút không cam lòng nhìn nàng đang ngẩng đầu nhìn mình. Thôi vậy, muốn hôn thì lát nữa hôn cũng không muộn.

Vì thế hai người cực kỳ thân thiết rời đi.

Lưu lại mình Tống Công Tắc, hắn đi đến trước tủ quần áo, đối với người ở bên trong nói: “Học trưởng, xuất hiện đi.”

Hắn thật vất vả mới ngăn lửa giận, gian nan nói ra câu kia.

“Hử? Cậu như thế nào biết anh ở chỗ này?”

Khuôn mặt Phí Dĩ Ái vì xấu hổ mà đỏ bừng.

“Không thể tưởng tượng được học trưởng là người tùy tiện như vậy, em thật sự là quá thất vọng về anh rồi.”

“Này, thái độ của cậu là gì đây, ý tứ gì đây hả?”

Bị hắn phát hiện đã đủ khiến anh xấu hổ, vì cái gì anh còn phải đứng ở đây nghe người này chỉ trích? Hắn dựa vào cái gì, hắn cũng không phải là gì của anh!

“Hừ!”

Ánh mắt Phí Dĩ Ái mười phần kiêu ngạo liếc hắn một cái, sau đó lướt qua Tống Công Tắc bước đi.

“Thái độ này của anh là sao? Anh phải giải thích với em.”

Tống Công Tắc nói với anh giọng điệu đó, làm sao anh có thể hèn mọn bị hắn gọi là phải nghe theo?

Phí Dĩ Ái trước mặt hắn tùy hứng cũng là do Tống Công Tắc quá mức sủng mới thành đức hạnh như hôm nay, chẳng trách ai được cả.

Ban đầu anh chính là mặc hắn quần quít bên mình bởi vì Tống Công Tắc hết thấy mọi chuyện đều ưu tiên cho anh, nếu không anh đã khinh thường hắn rồi.

Hiện tại biểu tình kia của hắn là gì, dám trút giận lên anh sao; hơn nữa anh lại không đắc tội gì hắn cả. Anh muốn cùng nữ nhân chơi đùa, chẳng lẽ còn phải đợi hắn ân chuẩn?

Đối với Phí Dĩ Ái mà nói, không thể nói lý!

Tống Công Tắc mạnh mẽ gạt bỏ tay Phí Dĩ Ái đang bắt lấy hắn, dùng sức rất mạnh, thậm chí đem Phí Dĩ Ái hất ngã xuống đất.

“Tống Công Tắc!”

Chưa từng thấy qua bộ dạng hắn tức giận, Phí Dĩ Ái bị hắn dọa không nhẹ, nhưng khi hắn thấy anh như vậy không hề đỡ anh nâng dậy mà cứ thế bỏ đi, xem anh như không khí.

“Cậu đứng lại đó cho anh, Tổng Công Tắc! Nè.....”

Phí Dĩ Ái chỉ có thể điên cuồng gào thét với bóng lưng của hắn.

Xuống lầu Phí Dĩ Ái mới biết được, Tổng Công Tắc bỏ mặc anh ở party, một mình rời đi.

## 11. Chương 8-1

Ngày đó, Tổng Công Tắc bỏ lại Phí Dĩ Ái một mình tại hội trường phân không rõ đông tây nam bắc, càng thêm sinh khí vì hắn bỏ rơi anh. Rồi lại không chịu hưởng người khác xin giúp đỡ; ở bên ngoài chịu đựng bị gây sức ép hồi lâu, cuối cùng mới lê mông đến trạm xe bus, mà thật hay làm sao – ngồi nhầm trạm.

Anh một mình đi trên con đường dài, thật vất vả mới nhìn thấy khuôn mặt khá quen thuộc của hàng xóm nên trộm theo sát người nọ.

Chờ đến khi anh trở về đã muộn nửa đêm, anh tức giận mở cửa muốn tìm Tổng Công Tắc nói cho rõ ràng, nhưng bất ngờ thay, hắn không trở về nhà.

Người đâu?

Một mình trong căn hộ lớn, Phí Dĩ Ái chuyển từ phần nộ sang lo lắng, đợi chờ; đột nhiên cảm thấy căn hộ này cũng lớn thái quá đi. Bốn vách tường bao quanh cách anh rất xa, khiến cho anh cảm thấy cô tịch cùng sợ hãi vô cùng.

Hắn vì cái gì còn không trở về? Hắn sẽ không có việc gì đi? Có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn không? Vì cái gì đến bây giờ còn không chịu về?

Anh sẽ lo lắng đấy, hắn có biết hay không?

Phí Dĩ Ái cuộn mình nằm trên giường, đã quen ôm gối ôm Tổng Công Tắc nên bây giờ rất khó có thể đi vào giấc ngủ. Anh dỏng tai cẩn thận lắng nghe mỗi động tĩnh bên ngoài. Nhiều lần anh xuống giường, đứng trước cửa vì nghĩ rằng tiếng động bên ngoài là của Tổng Công Tắc.

Nhưng anh đã chờ một đêm mà hắn không trở về. Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Ngay cả số điện thoại của hắn cũng không biết, anh không biết phải làm thế nào mới có thể tìm được hắn; anh cũng không có số điện thoại của bạn bè hai người, đều là do Tổng Công Tắc tự nhớ hoặc ghi vào, bất luận anh muốn cái gì, chỉ cần tìm Tổng Công Tắc là được.

Làm sao bây giờ? Bọn họ ở chung đã hơn ba năm, anh chưa từng rời khỏi đây mà hắn cũng chưa từng rời anh quá lâu. Cảm giác trống vắng làm cho anh không khỏi cảm thấy khổ sở.

Phí Dĩ Ái trở về giường, nghẹn ngào từng cơn, thẳng đến khi khóc mệt mới bắt an chìm vào giấc ngủ.

\*\*\*\*\* SpencerApe

Không biết qua bao lâu, Phí Dĩ Ái bị âm thanh vang vọng bên ngoài đánh thức, anh vội vàng nhìn quanh bốn phía, vẫn không phát hiện thân ảnh Tổng Công Tắc, nhận ra điều này chỉ làm anh muốn khóc.

Anh giống như chú mèo nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, khóc lại ngủ, tỉnh ngủ lại khóc.

Linh..... Linh.....

Vội vàng lao ra mở cửa nhưng ngoài cửa lại không có ai, lúc này anh mới lại bình tĩnh đại ngộ chạy đi tiếp điện thoại.

“Uy! Uy..... Ai đấy!”

(Dĩ Ái, ông chủ đây, cậu sao không đi làm? Không đi làm cũng phải gọi điện nói một tiếng, hiện tại, tôi.....)



Vừa nghe thấy không phải âm thanh anh chờ đợi, Phí Dĩ Ái thất vọng ngắt điện thoại, mặc kệ đối phương là ai, cũng không quản hấn ta nói xong chưa.

Linh!

(Này, Dĩ Ái.....)

Nghe được không phải thanh âm của hấn, Phí Dĩ Ái lại ngắt điện thoại. Anh sợ vạn nhất Tổng Công Tắc gọi điện mà đường dây bận, anh chẳng phải sẽ không tìm được hấn sao?

Rốt cuộc khi nào mới gặp được Tổng Công Tắc!?

Ý niệm này khiến Phí Dĩ Ái không khỏi khiếp sợ.

Cái gì cũng ăn không vô, chuyện gì cũng làm không được, Phí Dĩ Ái nặng nề ngủ sau khi âm thầm khóc một mình, sau đó lại từ trong ác mộng mà tỉnh lại, cứ như vậy lặp đi lặp lại, thẳng đến khi anh bị chuông cửa gấp gấp đánh thức. Anh chống đỡ thân mình vô lực đi ra mở cửa.

“Anh ba, ngạc nhiên chưa! Em tới tìm anh nè..... Gì đây? Sắc mặt anh sao kém quá vậy? Tiểu Tắc đâu?”

Trước mắt chính là Phí Dĩ Nhân, trường học cách nơi Phí Dĩ Ái ở không xa nên hôm nay muốn đến thăm hai người bọn họ.

“Hấn..... Không cần anh nữa.”

“Anh ba!”

Phí Dĩ Nhân tiến lên đỡ lấy thân hình Phí Dĩ Ái ngã xuống.

Tại sao lại thành như vậy?

\*\*\*\*\* SpencerApe

Ở hành lang bệnh viện, Phí Dĩ Nhân đã liên lạc được với Tổng Công Tắc, đang cùng hấn nói chuyện.

“Tiểu Tắc, anh ba của tôi vì sao lại thiếu dinh dưỡng đến mức té xỉu?”

Tại thành phố hiện đại này, cơ hồ không ai không phát sinh loại sự tình này, mà người kia là anh trai của mình. Quả thực rất khó hiểu!

Phí Dĩ Nhân khẩu khí không tốt chất vấn Tổng Công Tắc.

Nhưng đối phương sắc mặt trầm trọng, không nói một câu.

Y tức giận tiến lên nắm cổ áo của Tổng Công Tắc áo.

“Chúng tôi đem anh ba giao cho anh chiếu cố, anh lại chiếu cố anh ấy đến mức vì đói mà té xỉu! Nếu anh ấy đối với anh không quan trọng như vậy thì việc chăm sóc anh ba cứ giao cho tôi, về sau không nhọc anh lo lắng nữa.”

“Có lẽ như vậy với anh ấy mới là điều tốt nhất.”

Tổng Công Tắc giống như thì thầm với bản thân, truyền đến tai Phí Dĩ Nhân, vẻ mặt thống khổ ấy càng khiến sắc mặt của hấn trở nên khó coi hơn.

Dù sao bọn họ quen biết nhau cũng không phải ngày một ngày hai, hơn nữa nhà bọn họ có rất nhiều rất nhiều chuyện mà Tổng Công Tắc cũng tham dự. Hấn tựa như người một nhà vậy.

“Tiểu Tắc, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Anh ba đối với anh mà nói không phải rất quan trọng hay sao? Anh thật sự muốn mặc kệ anh ấy?”

Y căn bản không tin, chỉ trong một lời nói rất khó để nói hết những ràng buộc giữa Tổng Công Tắc cùng anh ba, nhưng y biết bọn họ trong lúc đó không có khả năng nói chia ra liền chia được.

Anh ba sắc mặt trắng bệch mà sắc mặt Tiểu Tắc cũng không tốt hơn bao nhiêu. Bọn họ trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phí Dĩ Nhân thâm nghĩ.

“Anh cần chút thời gian hảo hảo ngẫm lại, trong khoảng thời gian này, Dĩ Ái liền nhờ vào cậu.”

“Tiểu Tắc, anh muốn đi đâu? Anh thật sự vứt bỏ anh ba sao?”

“Vì tốt cho anh ấy, không muốn cũng đành vậy.”

Tổng Công Tắc nhìn Phí Dĩ Nhân một cái, xoay người rời đi, lưu lại Phí Dĩ Nhân trên hành lang dài gọi tên hắn.

\*\*\*\*\* SpencerApe

“A!”

Phí Dĩ Nhân vội vàng vọt vào phòng ngủ.

“Làm sao vậy? Đừng dọa em nha anh ba.”

Chỉ thấy Phí Dĩ Ái hai mắt trống rỗng vô thần nhìn vào khoảng không ngẩn người.

Đột nhiên có loại sợ hãi giống như Phí Dĩ Ái sẽ như vậy mà biến mất, Phí Dĩ Nhân mạnh mẽ lắc vai anh.

“Anh ba, anh ba!”

“Là em sao!” Lấy lại tinh thần, Phí Dĩ Ái dường như không được thất vọng mà mở miệng.

Ai!

Không dám nói cho cha mẹ tình hình thực tế, sợ hai người sẽ lo lắng, Phí Dĩ Nhân liền giành lấy trách nhiệm chăm sóc Phí Dĩ Ái.

Nhưng loại trọng trách nặng nề này khiến y không khỏi cảm thấy sợ hãi, y thật sự không thể để anh ba một lần nữa bị kéo xuống, y phải mau chóng nghĩ ra biện pháp.

Anh ba ở bệnh viện không lâu, y liền cùng anh về căn hộ của anh cùng Tổng Công Tắc, nửa đêm thường xuyên bị tiếng kêu la của anh ba tỉnh lại. Không biết anh ba gặp phải ác mộng gì nhưng khẳng định có liên quan đến Tiểu Tắc.

Y cũng muốn nghĩ ra biện pháp nào đó. Nhưng y không biết tình huống cụ thể giữa Tổng Công Tắc với anh trai mình, y cũng chỉ có thể trước tiên thử nói chuyện với Phí Dĩ Ái.

“Anh ba, anh cùng Tiểu Tắc rốt cuộc làm sao vậy?”

Câu hỏi này khiến cho Phí Dĩ Ái rốt cuộc không chịu nổi mà khóc thành tiếng, nước mắt đầm đìa, rất dọa người.

“Quả nhiên cùng Tiểu Tắc có quan hệ. Ngày đó anh nằm viện, Tiểu Tắc có đến, cũng là sắc mặt giống như vậy.....”

Nghe được Tổng Công Tắc đã từng ghé thăm mình, Phí Dĩ Ái kích động đánh gãy lời y.

“Hắn? Hắn đâu?”

Anh bắt lấy cánh tay Phí Dĩ Nhân, lực đạo mạnh mẽ mà ngay cả anh cũng không nhận ra.

Đau quá nha! Không thể tưởng được mới vừa rồi anh ba\* còn ốm yếu. Khí lực sao lại lớn như vậy.

“Anh ba, dù sao anh cũng phải nói ra thì em mới có thể giúp anh nghĩ biện pháp. Nếu không cho dù anh khóc đến mù mắt, em cũng không biết nên giúp anh như thế nào.”

“Không biết.”

“Gì cơ?”

Phí Dĩ Ái lại khóc.

“Ô..... Anh cũng không biết hắn vì cái gì đột nhiên nói đi là đi, cũng không nói với anh một tiếng.”

“Anh đừng khóc nữa! Cẩn thận hồi tưởng một chút xem anh rốt cuộc đã làm cái gì khiến cho Tiểu Tắc mất hứng, khiến hấn mới sinh khí mà bỏ đi. Đừng khóc mà!”

Ai! Phí Dĩ Nhân chưa từng an ủi người, thật là có chút luống cuống tay chân.

Y thật sự nghĩ không ra, y vốn một lòng thay anh ba suy nghĩ, Tống Công Tắc như thế nào nói trở mặt liền trở mặt, tuyệt không phải như vậy. Chuyện này rất kỳ quái!

Thật sự là anh ba đã chạm vào nỗi đau không thể chạm nào của hấn cơ chứ?

Càng kì quái chính là, anh ba yêu sỉ diện nhưng lại nhiều lần trước mặt em trai rơi lệ, nếu không khổ sở đến không thể thừa nhận, anh ấy tuyệt đối không thể nào thất thố như thế.

Hai người bọn họ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, Phí Dĩ Nhân khó mà hình dung được, y càng nghĩ càng thấy lạ.

Phí Dĩ Ái cuối cùng cũng ngừng khóc, bình tĩnh mà hảo hảo hồi tưởng lại, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

## 12. Chương 8-2

Không thể nhìn thấy Tống Công Tắc làm cho anh luống cuống tay chân, anh đã quên hết thấy mọi chuyện.

“Lần đó bọn anh cùng tham gia hữu hội, anh bị một nữ nhân đưa vào gian phòng.....”

Phí Dĩ Nhân chăm chú lắng nghe lời Phí Dĩ Ái kể xong..... Trời ạ! Anh ba sao lại có thể ngây thơ như thế chứ? Nhất định là do được Tiểu Tắc bảo hộ quá tốt.

“Anh nghĩ anh chưa từng..... Cho nên.....”

“Em hiểu rồi, em hiểu rồi.” Anh ba của y chính là động vật quý hiếm nha, ở cái tuổi này mà vẫn còn ngây thơ như vậy, thật không hiểu nên thay anh cao hứng hay lo lắng đây.

“Sau đó..... Tóm lại, chúng ta cái gì cũng không làm, bạn trai của nữ nhân kia cùng Tống Công Tắc xuất hiện. Hai người bọn họ đi rồi, Công Tắc phát hiện ra anh, nói anh là người tùy tiện, sau đó cũng không thấy trở lại! Ô.....”

Lại khóc. Ông trời của tôi ơi!

Phí Dĩ Nhân đại khái hiểu được tình huống lúc đó, nhưng chuyện này Tiểu Tắc cũng tức giận được à? Anh ba chỉ muốn thử nghiệm, cũng là nam nhân, chuyện này không phải rất thường tình ư? Hấn trở mặt làm cái gì..... A!

Thật lâu trước kia y đã cảm thấy được quan hệ của hai người bọn họ tương đối quỷ dị, không thể tưởng được.....

Nếu đúng như tưởng tượng, hết thấy đều có thể giải thích một cách hợp lý rồi.

Cho dù anh ba từng cứu Tiểu Tắc, hấn sao có thể mọi chuyện đều lấy anh ba làm trung tâm, cái gì cũng nghe lời anh được chứ. Như chuyện vô tình nhảy lớp để thi cùng trường với anh ba, lại cùng học một ban, còn nghĩ là vì hấn muốn chiều cổ anh.

Hấn làm cho y cảm thấy hấn giống như bà mẹ thứ hai của anh ba vậy, chính là hiện tại cẩn thận ngấm lại, hấn càng giống lão bà của anh ba hơn a. Không! Là lão công —— vừa nhìn đã biết.

Y như thế nào lại ngốc như vậy chứ, tự mình đem anh ba giao cho kẻ xấu, còn đắc chí thay anh cao hứng vì có vị bằng hữu kiệt xuất như thế?

Cơ mà, hiện tại Tiểu Tắc biến mất vài ngày, anh ba liền mất hồn mất vía biến thành cái dạng đức hạnh này, chỉ sợ không còn cứu chữa được rồi, hơn nữa Tiểu Tắc vì anh ba\* hy sinh nhiều năm như vậy, y có nên đồng tình với hắn?

[\* chỗ này tác giả lại ghi thành anh hai~]

Còn có, như thế nào chỉ mới mấy ngày không gặp mà... anh ba ngay cả cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, chẳng lẽ anh ba cũng.....

Y có nên khóc không nhỉ?

Không đâu, trước tiên y phải tắc vùi nước của anh trai mình đã.

“Anh ba, anh có biết vì cái gì mà Tiểu Tắc tức giận đến nỗi không thèm quan tâm anh không?”

Phí Dĩ Ái lấy tay lau hai mắt đầm lệ. Giọng điệu nghẹn ngào trả lời y: “Không biết.”

“Anh là người gần gũi với hắn nhất, anh làm sao mà không biết? Động não một chút đi.” Phí Dĩ Nhân bị bọn họ gây sức ép như vậy sớm muộn gì cũng phát điên, càng nghĩ càng muốn nhào đến gõ đầu hai bọn họ một cái thật mạnh.

“Hắn giận vì anh tùy tiện cùng nữ nhân khác quá mức thân mật?” Anh khóc lâu như vậy, đầu óc sớm bị nhào như tương.

“Còn gì nữa? Hắn vì cái gì phải tức giận như vậy? Anh cũng không phải tình nhân của hắn, hắn ăn dấm chua cái gì!” Phải nhanh chóng giải quyết sự tình thì y mới có thể trở về ngày tháng phiêu diêu tự tại được. Thực chịu không nổi đôi oan gia này mà!

Quên đi, chỉ cần Tiểu Tắc còn muốn, y liền dâng tiểu quỷ khóc nê giao cho hắn. Y rất bất đắc dĩ đó, nhưng đây là những gì y có thể làm nha!

Đúng rồi, y phải thu khoảng “phí bán anh trai” thật to mới được.

[Ape: có cậu em thế này không biết nên vui hay buồn =))))))~]

\*\*\*\*\* SpencerApe

“Tình nhân!” Hai chữ này khiến cho khuôn mặt vốn tái nhợt của Phí Dĩ Ái nhiễm một tầng đỏ ửng.

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của anh ba kia, yêu mất rồi!

“Đúng vậy, tình nhân. Nếu không hắn ghen làm gì, còn ăn một thùng dấm lớn như vậy.”

“Thật vậy chẳng?”

“Nói thật, các người rốt cuộc làm hay không hả? Chính là anh và nữ nhân kia đó.”

“Không có.”

“Nói như vậy, anh ba không còn cùng người khác!”

“Cái đó và chuyện kia có quan hệ gì chứ?”

Phí Dĩ Ái nhịn không được thẹn quá hóa giận muốn đánh người.

Né tránh nắm tay thô bạo của anh, Phí Dĩ Nhân cười nói: “Anh ba, rốt cục cũng trở lại bình thường.”

Phí Dĩ Ái lại đỏ mặt giật mình.

Phí Dĩ Nhân nhìn thấu nhưng làm như không thấy, giúp Phí Dĩ Ái trở lại ghế ngồi.

“Vây còn anh?” Phí Dĩ Nhân thu hồi biểu tình vui đùa, trở nên nghiêm túc.

“Anh?”

“Anh đối với Tiểu Tắc là gì?”

“Anh.....” Quan hệ giữa bọn họ từ trước đến giờ là gì? Anh rối bời, bọn họ thật sự chỉ là bạn bè thôi sao?

“Để em hỏi câu khác vậy. Anh ba, anh vì cái gì mà khóc?”

“Hắn không trở lại.” Nói ra vẫn cảm thấy có điểm gượng ép nhưng quả thật đây là sợ hãi lớn nhất của anh.

“Nếu chỉ là bạn bè, hắn không trở về nhà, anh cần gì phải khóc thương tâm như vậy, như tận thế không bằng.”

“Nào có?”

“Hửm?”

Không nghĩ đến Phí Dĩ Ái bị đệ đệ trừng một cái liền biến thành ca ca ngoan không cam chịu mà cúi đầu.

“Có bao giờ anh tự hỏi vì sao chưa?”

“Bởi vì hắn không trở lại a!”

Lại quay về điểm bắt đầu rồi!

“Anh ba, nếu ngay cả anh cũng không rõ lòng mình, em nghĩ Tiểu Tắc chỉ sợ là sẽ không bao giờ trở về nữa.”

“Không, sẽ không. Đây là phòng của hắn, nhà của hắn.” Thanh âm run rẩy không thôi.

“Vậy nếu hắn nhất quyết đuổi anh đi thì sao nào?”

“Không! Hắn sẽ không đối xử với anh như vậy đâu, chúng ta ở chung lâu như vậy, giao tình cũng lâu như vậy, hắn sẽ không. Sẽ không!” Phí Dĩ Ái đối với Phí Dĩ Nhân điên cuồng hét lên.

“Anh ba, anh bình tĩnh một chút, nếu chỉ là bằng hữu, sao lại bên nhau, luôn dính lấy nhau một chỗ, ai cũng không xen vào được? Hai người sau này có bạn gái thì sẽ phải dành thời gian cho cô ta chứ? Nếu Tiểu Tắc quen bạn gái, anh phải dọn ra ngoài ở, hai người cũng không thể như trước gần với nhau như hình với bóng.”

“Không! Không cần. Anh không cần!”

“Không cần cái gì?”

“Không cần.....”

“Không cần Tiểu Tắc quen bạn gái? Anh ba, anh lại không thích người ta, người ta vì cái gì không thể quen bạn gái? Quen bạn gái rồi, đương nhiên phải lấy bạn gái làm trọng nha! Trọng sắc khinh bạn là chuyện rất bình thường.”

“Không cần, không cần.....”

Phí Dĩ Ái trong miệng thì thảo không ngừng, nước mắt lại bắt đầu rơi.

“Anh ba, làm bằng hữu sẽ nhiệt tình chúc phúc bạn gái, tình cảm của Tiểu Tắc cũng không phải chuyện xấu, anh nếu không thích người ta, nên chúc phúc người ta nha.”

“Ai nói anh không thích hắn.”

Phí Dĩ Ái bị lời nói chính mình dọa đến, cả kinh, phút chốc ngừng khóc.

“Anh rốt cục cũng thừa nhận.”

“Anh.....”

“Em cũng tin tưởng Tiểu Tắc rất yêu anh, bằng không hắn sẽ không sinh khí như vậy đâu, lại đem người hắn yêu nhất là anh để lại, cũng không thêm để ý. Hiện tại chỉ có dựa vào anh tìm hắn về!”

“Tìm hắn?”

“Đúng vậy, Anh ba. Anh không phải nam nhân à?”

“Vô nghĩa!” Bị sỉ nhục như vậy, Phí Dĩ Ái nhịn không được muốn đánh người.

Anh hiện tại chỉ có thể phần nộ cùng sinh khí, nếu Tống Công Tắc có trở lại bên cạnh anh thì lại khác nha!

“Đúng vậy, nói sẽ dừng cảm theo đuổi, phải thành tâm đối mặt với nội tâm của mình. Chỉ cần anh chủ động, Tiểu Tắc nhất định lập tức buông khí giới đầu hàng, tin em đi.”

Phí Dĩ Ái được em trai động viên. Chỉ cần có thể tìm hấn về, chỉ cần hấn có thể trở lại bên cạnh mình, anh nguyện buông bỏ tự tôn, chuyện mất mặt gì cũng nguyện ý cả.

Leng keng!

Trong khi Phí Dĩ Ái còn suy tư nên làm thế nào mới tốt, phút chốc truyền đến tiếng chuông cửa.

“Em đi mở cửa.”

Anh hiện tại không rảnh để ý tới người đến là ai, ậm ờ đáp ứng để Phí Dĩ Nhân đi mở cửa.

### 13. Chương 9

Đã rất lâu không ai ghé qua. Phí Dĩ Ái ngẩng đầu lên nhìn xem người đến là ai. Vừa thấy, anh đã choáng váng quên cả khép miệng.

“Cậu đã trở lại!”

“Ân.”

Tổng Công Tắc hàm hồ đáp lại khiến cho Phí Dĩ Ái không thể phân rõ hấn đến tốt cùng là ý gì.

Chẳng lẽ hấn thật sự trở về để đuổi anh đi!

“Không! Anh không muốn chuyển đi.” Phí Dĩ Ái suy sụp, kiệt lực phản đối, hấn không thể tàn nhẫn với anh như vậy được. Hấn không thể!

Anh sẽ mất đi can đảm mà sống tiếp....

“Anh không thể không có cậu. Anh không muốn đi, anh không cần! Anh không muốn cậu có bạn gái! Anh không muốn cậu sẽ bị nàng cướp đi. Anh không muốn!”

“Dĩ Ái, bình tĩnh một chút.”

Tổng Công Tắc bắt lấy bờ vai của anh, muốn cho anh tỉnh táo lại.

“Dĩ Ái!? Cậu gọi tôi là Dĩ Ái mà không phải học trưởng? Cậu không cần tôi nữa rồi! Oa a.....”

Phí Dĩ Ái không để ý hình tượng nam nhân, cứ thế mà khóc.

Ma âm kia của anh khiến người ta không đau đầu cũng khó, Tổng Công Tắc hôn lên trán của Phí Dĩ Ái, thành công khiến anh ngừng khóc.

“Không muốn đi, muốn ở lại bên cạnh em sao?”

“Ân.”

Phí Dĩ Ái nhanh chóng khẳng định, sợ hấn không tin mà mạnh mẽ gật đầu.

“Vì cái gì?”

“Anh.....”

Ngập ngừng mấy tiếng, Phí Dĩ Ái vẫn nói không nên lời.

“Ai!”

Tổng Công Tắc thở dài, muốn xoay người rời đi.

Thấy hấn lại muốn đi, Phí Dĩ Ái kinh hoàng giữ chặt hấn, anh thật sự không thể mất hấn được; so với việc mất đi hấn, tự tôn nho nhỏ này đối với anh mà nói thì có là gì chứ.

“Anh yêu cậu, anh không thể mất cậu được!”

Phí Dĩ Ái như bạch tuộc gắt gao quấn trên người Tổng Công Tắc, đến nỗi không nhìn thấy được nụ cười tà trên mặt hấn khi gian kế thực hiện thành công.

“Thật sự?” Khẩu khí tràn đầy vẻ không tin.

Phí Dĩ Ái bối rối, hai mắt đắm lệ, “Thật sự, thật sự!”

“Anh nói em làm sao tin anh được chứ, anh cùng nữ nhân kia.....”

“Chúng ta chuyện gì cũng không có làm, thật sự, nàng chỉ hôn anh vài cái mà thôi.” Anh lo lắng nhìn sắc mặt Tổng Công Tắc càng thêm khó coi.

“Anh căn bản không muốn làm, đối tượng nếu không cậu, ai anh cũng không cần.” Càng về sau, tiếng nói của Phí Dĩ Ái càng nhỏ như tiếng muỗi, mà khuôn mặt cũng hồng đến nỗi có thể chiêm được trứng!

“Em không tin.”

Tổng Công Tắc quả quyết kết luận như thế khiến cho Phí Dĩ Ái càng thêm vô thố.

“Thật sự, anh nói đều là thật, anh phải làm như thế nào cậu mới tin?”

“Cởi quần áo của anh.”

“Hử?”

Anh có nghe lầm không vậy?

“Em đi.”

“Được rồi mà, anh cởi, anh cởi.”

Hoảng hốt nhìn quanh bốn phía, lúc này anh mới phát hiện Phí Dĩ Nhân đã sớm rời đi.

Phí Dĩ Ái cắn chặt môi dưới, xấu hổ đến nỗi hai tay run rẩy không ngừng, dưới tầm mắt nóng bỏng kia, ngay cả cúc áo cũng mất cả buổi mới cởi xong.

Anh cũng không biết vì sao mình lại ngốc như vậy.

Cởi bỏ áo sơ mi, tay chần chờ đặt trên thắt lưng, ngay cả việc nhỏ nhất thường ngày nay mà tay vẫn không ngừng run rẩy.

Anh xấu hổ muốn tìm kiếm sự giúp đỡ nhưng Tổng Công Tắc đứng trước mặt anh lại không nói một câu, chỉ lẳng lặng chờ. Không hề có ý muốn giúp.

Anh gấp đến độ muốn giật phăng thắt lưng.

“Khách lạ” một tiếng, khóa được mở, Phí Dĩ Ái cắn răng đem quần dài trút bỏ, lại vô pháp cởi xuống chiếc quần lót còn sót lại trên người. Tay anh run rẩy đến lợi hại.

Tổng Công Tắc dưới đáy lòng không ngừng cười trộm, đây là thiên hạ mà hấn yêu đó, anh ngây ngô như vậy làm hấn cảm thấy trên đầu anh thật thú vị.

“Lại đây.”

Mặc dù Tổng Công Tắc ra lệnh với anh nhưng hiện tại không phải thời điểm để ý đến loại việc nhỏ nhất này. Phí Dĩ Ái nghe lời, đi đến.

“Cởi của em.”

Phí Dĩ Ái thuận theo, hai tay run rẩy muốn cởi bỏ nút áo sơ mi của Tổng Công Tắc, và anh lại phải mất một hồi chiến đấu với nó.

Tổng Công Tắc vẫn ung dung ngắm nhìn mỗi động tác của anh.

Hắn càng nhìn, tay anh càng không nghe lời.

Anh mơ hồ biết, việc này không chỉ dừng lại ở việc cởi quần áo của nhau mà còn nhiều việc khác. Nhưng anh thầm nghĩ muốn ở lại bên cạnh hắn nên càng liều lĩnh muốn thì bất luận chính mình phải trả cái giá lớn như thế nào cũng được.

Ý thức được là một chuyện, tay chân không nghe lời lại là một chuyện khác. Anh thực sợ hành động này của mình không đủ khả năng níu giữ hắn lại.

Nhưng anh không biết, bởi vì anh ngưỡng chừng như vậy càng khiến Tống Công Tắc không thể kiềm chế bản thân.

Anh nửa thô bạo cởi áo của hắn, lộ ra bờ ngực rộng lớn của Tống Công Tắc.

Thân thể rắn chắc so với cơ thể mảnh khảnh, gầy yếu của Phí Dĩ Ái đúng là một trời một vực.

Đường cong duyên dáng kia khiến Phí Dĩ Ái nhìn không chuyển mắt, không thể đem tầm mắt dời đi. Rõ ràng đã xấu hổ nhưng anh vẫn không thể đem tầm mắt của mình dời đi; rõ ràng đã nhìn cơ thể này rất nhiều lần, nhưng tại sao bây giờ lại.....

\*\*\*\*\* SpencerApe

Nhìn thấy Phí Dĩ Ái ngẩn nhìn rất chuyên chú, Tống Công Tắc nhin không được muốn trêu ghẹo anh.

“Vừa lòng không? Xem ra anh khá vừa lòng đi!”

“Anh.....”

Nói không nên lời lại không biết nên nói cái gì mới phải. Phí Dĩ Ái im lặng, đỡ phải làm cho hắn lần thứ hai châm chọc anh.

“Giận à? Còn chưa cởi hết đâu!”

Hắn cười trào phúng đột nhiên cởi bỏ nửa dưới của Phí Dĩ Ái. Hắn thầm nghĩ: lột hết của hắn rồi thế nhưng trên người anh vẫn còn một lớp vải nha.

Phí Dĩ Ái thật đúng là nhìn người không rõ, ở chung nhiều như vậy năm, anh vẫn không thể hiểu rõ bản tính của Tống Công Tắc, anh hăm sâu vào thiên la địa võng mà Tống Công Tắc giăng ra, thậm chí ngay cả chính mình đã đi vào trong đó mà cũng không biết.

Anh sớm bị hăm sâu vào trời buộc của hắn, càng ngày càng sâu. Thế nhưng đối với anh mà nói, anh không hề cảm thấy đây là trời buộc.

Chưa từng nhìn qua đôi mắt nóng rực của Tống Công Tắc, Phí Dĩ Ái xấu hổ xoay người.

Tống Công Tắc không hề có ý che đậy thứ không còn mảnh vải kia, hơn nữa anh cái gì đều không làm nha, anh như thế nào liền..... Ồi, thật xấu hổ quá đi!

Muốn chạy trốn lại không dám trốn, Phí Dĩ Ái chỉ có thể cứng còng thân mình, đứng giữa hai chân mở rộng của Tống Công Tắc.

“Ha ha ha!”

Rốt cục nhẫn không nổi ý cười, Tống Công Tắc rất không nề tình mà cười ra tiếng.

Tiếng cười vọt vào tai Phí Dĩ Ái làm anh càng thêm luống cuống chân tay, hận không thể mọc ra cái hồ để anh nhảy vào.

Hắn rốt cuộc cười đủ chưa vậy? Cười lâu như vậy cũng không sợ cười đến nổi không thở được sao. Đáng giận mà!

Vì muốn hắn ngừng cười, Phí Dĩ Ái phút chốc xoa vào chỗ mẫn cảm của Tống Công Tắc. Anh đặc ý nghĩ: Hừ! Cười nữa đi, để xem mi cười được bao lâu.

Nhưng đặc ý không được bao lâu.



Tổng Công Tắc vì hành động của anh mà thở dốc, bắt lấy tay anh, xoay người đặt anh dưới thân.

“Tiểu yêu tinh câu nhân này, anh đã nóng vội như vậy, em liền cho anh.”

“Không.....”

Muốn từ chối nhưng ngôn ngữ bị nộ hỏa nhiệt tình của Tổng Công Tắc giam lại, đầu lưỡi của hắn miêu tả hai cánh hoa xinh đẹp của Phí Dĩ Ái, cảm xúc tê dại làm cho anh ở dưới thân hắn run rẩy.

Đôi môi đáng yêu anh giống như mời hắn đi vào, âm thầm cầu xin hắn ngừng lại màn tra tấn này, nhẹ nhàng, băng quơ như vậy - ngược lại càng làm anh khó chịu hơn.

Đầu lưỡi nóng bỏng chui vào giữa hàm răng gian, rồi cùng đầu lưỡi của Phí Dĩ Ái chơi đùa, ra vào treu chọc không ngừng, Tổng Công Tắc lại cắn đầu lưỡi của anh như là trừng phạt anh vì đã làm cho hắn chờ đợi lâu như vậy.

Hắn cưỡng bạo lại hôn lại hút, thẳng đến khi Phí Dĩ Ái gần như thiếu oxy, Tổng Công Tắc mới thoáng thả lỏng bờ môi của anh để anh nhanh chóng bổ sung dưỡng khí.

Tay Tổng Công Tắc tiến lên thân trên của anh, lúc này, bàn tay to lớn linh hoạt của hắn vuốt ve, chơi đùa hai nụ hoa tiên diễm ướt át trước ngực, đột nhiên dùng sức véo một cái.

“A! Sao lại bắt nạt anh?”

“Đều tại anh khiến em chờ đợi quá lâu, em phải hảo hảo mà trừng phạt anh mới được.”

Phí Dĩ Ái không kịp bỏ chạy, ngực đã bị môi răng của hắn cắn lên, cắn mút không ngừng khiến ngay cả sức lực bỏ chạy cũng không còn.

Đầu lưỡi linh hoạt khiêu khích lướt qua mỗi tác da thịt đều lưu lại dấu vết, càng nhiều đóa hoa hồng nở rộ. Phí Dĩ Ái chỉ có thể cắn răng, hơi hơi phát ra âm thanh giống như kháng nghị, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Đầu lưỡi nóng bỏng dần trượt đến vùng bụng bằng phẳng, đảo quanh một vòng lại một vòng, lại đâm vào lỗ rốn nhỏ, Phí Dĩ Ái nhịn không được, hốc mắt nhất thời đỏ lên càng chọc người yêu mến.

Giương mắt thấy cảnh này, Tổng Công Tắc lại ác ý cắn mút lên mấy điểm mẫn cảm trên người anh, bàn tay to lớn trượt vào bên trong đùi, cố ý vuốt ve những điểm quan trọng.

“Công Tắc, Công Tắc.....” Phí Dĩ Ái biết không nên cầu xin nhưng giọng điệu rõ ràng bộc lộ sự ham muốn.

Nụ cười gợi lên một mặt tà ý, Tổng Công Tắc biết rõ cố hỏi: “Muốn em sao?”

“Phải.....” Thừa nhận khiến anh thẹn thùng không thôi, Phí Dĩ Ái nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài run rẩy cho thấy anh đang hồi hộp.

Tổng Công Tắc lấy gối đầu đặt dưới thắt lưng Phí Dĩ Ái, khiến cho hạ thân của anh được nâng lên không ít.

Phí Dĩ Ái e lệ chỉ muốn vùi mặt vào trong gối. Như vậy rất xấu hổ nha!

“Đừng nhúc nhích, chẳng lẽ anh không muốn sao?”

Phí Dĩ Ái không trả lời, nước mắt lặng lẽ rơi xuống khiến tim Tổng Công Tắc không khỏi giật thót. Anh khóc như vậy làm hắn đau lòng nhưng cũng khiến hắn muốn dày vò anh nhiều hơn.

Hốc mắt nóng lên nhưng ánh mắt Tổng Công Tắc càng thêm nóng bỏng khiến cả người anh cũng nóng theo, mỗi tác da thịt đều bị nhuộm hồng.

“Công Tắc.....”

Gọi tên hắn một cách ngọt ngào, anh càng muốn nhiều hơn, bàn tay không tự chủ an ủi chính mình, rất muốn được thỏa mãn.

Tổng Công Tắc đặt hai tay bên hông anh.

“Anh là của em, không được chạm vào.”

A? Vì sao anh lại không thể chạm vào thân thể của chính mình, không được giải thoát làm cho anh khổ sở muốn khóc.

“Công Tắc, xin cậu.....” Tha cho anh đi! Nếu không anh sẽ bị dục hỏa đốt người mà chết đó.

“Mới như vậy mà anh đã chịu không nổi rồi sao? Thật là.”

Hắn như đang trách anh nhẫn nại quá kém, nhưng vì sao thanh âm này lại dễ nghe như thế a?

Tổng Công Tắc đè lên thân mình của Phí Dĩ Ái.

“A!”

Anh khó khăn thở ra một hơi. Hắn muốn làm cái gì?

Phí Dĩ Ái còn chưa kịp hỏi, bàn tay to lớn của Tổng Công Tắc đã phủ lên phần cương cứng hơi nhô khiến cho suy nghĩ của anh phút chốc mờ mịt.

“A.....” Anh thoải mái rên rỉ thành tiếng.

“Công Tắc..... Ân..... A!”

Anh thở gấp càng khiến công kích kia thêm mãnh liệt, Tổng Công Tắc càng thêm làm càn xâm lược, cho đến khi anh khoái hoạt bắn ra.....

Rốt cục đã chiếm thể xác lẫn tâm hồn của người trong lòng, Tổng Công Tắc trong lòng kích động vô cùng, khó có thể dùng ngôn từ mà diễn tả.

“Dĩ Ái à.”

Tổng Công Tắc kề sát khuôn mặt của Phí Dĩ Ái mặt, hôn đến nhập thân, toàn bộ tiếng thở dốc của anh đều bị hắn nuốt trọn.

Mà Phí Dĩ Ái như điều đứt dây, vô lực xụi lơ, thất thần nằm trên giường.

Tổng Công Tắc chống lưng, ôm anh thật chặt, nói ra lời tỏ tình nồng đậm.

“Em yêu anh.”

Hạnh phúc mạnh mẽ ủa đến, Phí Dĩ Ái vui vẻ đáp: “Anh cũng yêu em.”

Anh nhanh chóng ôm cánh tay Tổng Công Tắc, hi vọng chính mình có thể dung nhập vào trong cơ thể của hắn, hai người vĩnh viễn không thể chia lìa, khi đó anh sẽ không cần phải lo lắng có một ngày hắn sẽ rời xa mình.

Hai người không nói gì, đều cảm nhận được tình yêu nồng hậu của đối phương, càng hiểu được bọn họ từ nay về sau càng dính liền đến khó có thể tách rời.

Trước kia Tổng Công Tắc dùng nhu tình trói chặt Phí Dĩ Ái, anh hiện tại tuân lệnh hắn không li khai; anh đã sớm rơi vào bẫy rập, muốn trốn cũng trốn không được.

Cuối cùng, cuối cùng anh đã nhận ra!

Vốn dĩ cho dù xác suất thành công là 90% đi nữa, Tổng Công Tắc cũng không dám đánh cược sẽ thành công thêm 10% còn lại, tuy có chín phần nắm chắc nhưng cũng không dám mạo muội hành động, chỉ sợ sẽ mất đi người quan trọng nhất. Nhưng hắn đã bị ghen tuông trong lòng đốt sạch tất cả bình tĩnh, biến tất cả nhẫn nại của hắn hóa thành tro tàn.....

May mắn thay, cuối cùng cũng đã được có được người mà hắn yêu nhất, nếu không Tổng Công Tắc cũng không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Về phần hắn vì sao có thể vừa vận xuất hiện được như vậy?

Có lẽ phải nói đến sự chuẩn bị vạn toàn \*\*\*\* của Tổng Công Tắc ở trong phòng của bọn họ.

[Ape: không hiểu sao lại có nhiều dấu \*\*\*\* như vậy, nhưng Ape nghĩ chỗ này để censored tên thiết bị tân tiến kia đó mà~]

Hắn dùng đoạn thời gian này làm cho Phí Dĩ Ái không thể không có hắn bên cạnh, hắn rời đi là buộc anh phải thừa nhận rằng anh không thể không có hắn, hắn ở trong lòng anh chiếm giữ một vị trí rất quan trọng. Hắn phải buộc anh thừa nhận rằng anh thương hắn.

Dưới sự trợ giúp của Phí Dĩ Nhân, Phí Dĩ Ái đầu tiên sẽ hiểu rõ lòng mình, đương nhiên đây là thời cơ tốt nhất để hắn gạt hái kết quả.

Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

## 14. Chương 10

Edit: Spencer Ape

“Không cần! Đánh chết tôi cũng không muốn!”

Sợ hãi trong lòng Phí Dĩ Ái quá sâu, giấu ở một nơi thật sâu kín, một lòng nghĩ rằng chỉ cần có thể ly Tống Công Tắc, anh liền an toàn.

Đây chỉ là một cách tự an ủi gốc gác, nhưng anh cũng làm không được.

“Dĩ Ái à, em làm thế nào để anh chết? Nếu anh chết, em sống một mình để làm gì? Cho dù không tự sát cũng sẽ từ từ héo rũ mà chết. Anh tuyệt đối không được để em cô độc một mình có biết không?”

Bị lời ngon tiếng ngọt có chút kỳ lạ mê hoặc, Phí Dĩ Ái cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ không còn xa nữa.

“Dĩ Ái à.”

Thẳng đến khi hơi thở ẩm áp phun lên tai, lúc này Phí Dĩ Ái mới phát giác bản thân đã đánh mất lối thoát.

Tống Công Tắc tuy rằng không có đụng chạm trên cơ thể anh nhưng hơi thở của hắn lại bao phủ toàn thân Phí Dĩ Ái, làm cho tim anh bắt đầu gia tốc, nhiệt độ cơ thể dần lên cao, hô hấp cũng dồn dập: anh cũng bắt đầu nóng lên.

Theo từng động tác nho nhỏ của Tống Công Tắc, hô hấp của hắn nhẹ nhàng bao lấy Phí Dĩ Ái.

“Em toàn bộ đều nghe lời anh, còn buổi tối đến phiên anh nghe theo em.”

Hai người không biết từ khi nào đã sinh ra ỷ ỷ. Sau khi bọn họ xác nhận tình cảm với đối phương, Phí Dĩ Ái vào mỗi sáng sớm tỉnh lại lại không biết nên dùng thái độ nào để đối mặt với người thân mật này, quan hệ đột nhiên khác trước làm anh không biết nên làm như thế nào.

Khi anh còn hoang mang, Tống Công Tắc lại giống như cái gì cũng chưa phát sinh, như trước kia, trừ bỏ ánh mắt nóng bỏng khác xưa mà thôi.

Chậm rãi anh mới sáng tỏ Tống Công Tắc đối với anh có bao nhiêu sẵn sàng, đang lúc anh cảm động không thôi thì hai người đã về tới căn hộ khiến anh mơ hồ nhớ đến những cảnh xuân kia.

Phí Dĩ Ái ban ngày kiêu ngạo, Tống Công Tắc ban đêm bừa bãi; hai người giống như người hai mặt, làm không biết mệt, đương nhiên Phí Dĩ Ái mạnh miệng sẽ không có khả năng tự động thừa nhận, trừ phi bị buộc — bị người yêu nhà mình bắt buộc.

Trước đây, Tống Công Tắc luôn gọi Phí Dĩ Ái là học trưởng, nhưng sau đó hắn liền cực kỳ thân thiết gọi thẳng tên anh. Lúc đầu Phí Dĩ Ái không quen, rồi cũng bị hắn tiêm nhiễm, muốn đổi cũng khó.

Anh càng ngày càng... không thể sống mà thiếu hắn được.

\*\*\*\*\* SpencerApe

Chuyện học hành, làm việc được khôi phục bình thường, hai người giống như có được một dịp nghỉ ngơi, cho nên sau đó có không ít người không ngừng tỏ vẻ quan tâm đến họ.

Tổng Công Tắc bị gọi ra ngoài, mà Phí Dĩ Ái bên này cũng bị không ít người vây quanh làm anh không rảnh mà ghen tỵ với hắn.

“Dĩ Ái, Công Tắc không ở đây nên tôi mới dám nói với cậu chuyện này, nếu không sẽ bị cái tên bình thường ôn hòa kia trừng đấy, toàn thân đều nổi da gà một hồi lâu luôn, đáng sợ cực kỳ.” Người vừa nói không ai khác chính là trưởng CLB Giải trí Tần Cảnh Ngạn.

“Nguyên lai không phải chỉ có mình tôi có loại cảm giác này nha. Mọi người nói xem, hắn bình thường tính tình rất tốt, khi giận lên quả là kinh người mà! Tôi tuy rằng không chính mắt thấy bộ dáng giận dữ của Công Tắc, bất quá chỉ cần bị hắn trừng mắt một cái, tôi liền cảm thấy đáng sợ cực kỳ.” Một vị bạn học khác cũng đồng ý.

“Có lẽ là do tập võ nên ánh mắt đặc biệt sắc bén đi!”

“Tập võ?” Phí Dĩ Ái trong đầu vẽ ra một dấu chấm hỏi to ơi là to, như thế nào cho tới bây giờ anh cũng không biết.

“Không thể nào! Các cậu cảm tình tốt như vậy, cậu sao lại không biết Công Tắc thời trung học chính là quán quân karate? Năm đó hắn mới chỉ học năm nhất trung học thì đã đánh bại được học trưởng khiến ai ai cũng ấn tượng sâu sắc. Sau đó không biết vì cái gì hắn không tiếp tục tham gia mấy trận đấu nữa, rất nhiều người đều cảm thấy đáng tiếc đó; CLB karate trường chúng ta trường không ngừng kêu gọi sinh viên tham gia, đáng tiếc hắn cũng không không chịu. Tôi cũng có một vị bằng hữu học karate mới biết đến hắn. Như thế nào mà cậu thật sự không biết luôn?”

[trung học này là trung học cơ sở aka cấp 2]

“Thời trung học sao?”

Trong đầu tựa hồ có ý nghĩ gì đó, Phí Dĩ Ái liền mạng ngẫm lại để tìm ra manh mối.

“Đúng vậy, rất lợi hại luôn! Mới năm nhất trung học thôi... Thành tích như hắn nhất định đã được học từ lâu, hơn nữa tố chất cực cao, đáng tiếc hắn không hề đi thi, nếu không sẽ có cơ hội tỏa sáng đó!”

“Dĩ Ái, nếu cậu muốn tham gia quan hệ hữu nghị kia thì đến đi, đám nữ sinh vẫn còn muốn cùng chúng ta tụ họp thêm một lần nữa đó, các nàng rất muốn làm quen với các cậu. Tuy rằng mỹ nhân xinh tươi đều bị các cậu giành trước, nhưng có thể lại gặp lại mỹ nữ cũng rất tốt nha, Dĩ Ái, tham gia nữa đi! Nếu không thì xem như là đi chơi với anh em thôi, Dĩ Ái?”

Tần Cảnh Ngạn chưa từ bỏ ý định lần nữa muốn thuyết phục anh, chỉ cần anh đáp ứng, Tổng Công Tắc sẽ đáp ứng, sau đó Tần Cảnh Ngạn sẽ giải thích với nhóm con gái bên đó và y cũng có cơ hội lần nữa theo đuổi nữ hài tử Tâm Di của mình.

Chính là, Dĩ Ái giống như không nghe thấy.

Không cần a! Hạnh phúc của y phải dựa vào anh đó

Phí Dĩ Ái đột nhiên nghĩ đến nghiệt duyên bọn họ xảy ra trước kia. Sự kiện Chihuahua đó, có lẽ hắn thật sự sợ chó, nhưng sao dọa được hắn chứ?

Quán quân karate!

Hắn căn bản không cần nhờ anh cứu liền có thể tự mình động thủ. Hắn vì sao phải lừa anh? Anh không thể chịu được người khác lừa mình, hơn nữa người kia lại là hắn!

Vì cái gì muốn gạt anh? Vì cái gì chứ.....

Phí Dĩ Ái bị cơn giận bao phủ, anh lao ra khỏi phòng học, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tổng Công Tắc đang cùng một em gái nhỏ xinh, vẻ mặt ôn hòa nói chuyện phiếm, anh lập tức giận run lên.

Anh sinh khí! Nhưng anh không biết đến tột cùng là vì cái gì lại giận như vậy.

Là giận hăn lừa gạt chính mình? Hay là sinh khí vì hăn đối tốt với những nữ sinh hay tìm đến hăn?

Dù sao chỉ cần biết anh giận là được rồi.

Anh đi đến trước mặt Tống Công Tắc, không tự giác ngăn cách bọn họ ra một khoảng, hướng hăn chất vấn: “Cậu vì cái gì muốn gạt tôi!” Anh túm áo hăn, không đầu không đuôi liền hỏi.

Tống Công Tắc cười không nói, hăn lừa anh nhiều chuyện lắm, anh đang nói đến chuyện gì đây? [=))))))~]

Có khi hăn cũng sẽ nhầm lẫn giữa chuyện thật cùng chuyện giả, nhưng hăn làm như vậy cũng chỉ muốn thử lòng anh mà thôi.

“Cậu học karate?” Anh muốn nghe hăn như thế nào hướng anh giải thích.

“Học trưởng, anh cũng rất không quan tâm đến em đi? Chúng ta quan hệ thân mật như vậy, như thế nào anh cũng không biết? Có thể thấy được anh có bao nhiêu không cần em!”

Tống Công Tắc nói cho cùng không ủy khuất, giả vờ đau lòng chính là muốn khiến cho Phí Dĩ Ái cảm thấy áy náy mà thôi.

“Cái gì quan hệ thân mật! Cậu đừng nói lung tung, người khác sẽ hiểu lầm.”

Quan hệ của bọn họ quả thật không tầm thường, cũng không phải chuyện to tát gì nhưng hăn để ý làm chi mấy điểm này. Phí Dĩ Ái nháy mắt phiếm hồng.

Không đúng, anh không phải vì chuyện này mà tới.

“Cậu không cần nói sang chuyện khác, cậu vì cái gì lại gạt tôi, còn muốn tôi động thủ cứu cậu? Rõ ràng khi đó cậu có thể tự mình giải quyết.”

“Học trưởng, anh hối hận đã cứu em sao? Em vẫn thực cảm tạ học trưởng có ân cứu mạng đó.” Hăn nói thật chân thành.

“Cái gì hối hận hay không hối hận, tôi hỏi cậu vì cái gì lại muốn lừa gạt tôi!” Kỳ quái, anh không phải nói tiếng phổ thông sao? Vì cái gì hăn nghe không hiểu?

“Học trưởng, đừng bỏ rơi em!”

Tống Công Tắc bỗng nhiên căng thẳng ôm lấy Phí Dĩ Ái, lực đạo mạnh mẽ khiến anh khó có thể giãy ra.

Tống Công Tắc siết chặt vòng tay ôm Phí Dĩ Ái, còn mang theo âm điệu nức nở phun nhiệt khí vào bên tai yếu ớt của anh, không ngừng cầu xin, thân thể còn cố ý trên người anh cọ xát.

Trong mắt người ngoài sẽ dễ tưởng rằng Phí Dĩ Ái lại đang khi dễ Tống Công Tắc, hại hình tượng của anh bị tổn hại trầm trọng, còn kém không than thở khóc lóc, khóc đến sụt sùi luôn. Ồ..... Thật sự đã phá hủy ấn tượng về anh trong lòng mọi người rồi.

Bạn học nhện không được hảo tâm mở miệng khuyên bảo, còn nữ sinh hện gặp kia, nhìn thấy cảnh này không khỏi giật mình sửng sốt.

Kỳ quái?

Hóa ra Tống Công Tắc không phải bạch mã vương tử như trong nhận thức của nàng, nhìn hăn một chút bản sắc của nam tử cũng không có. Nếu gặp phải người xấu, nàng là thân thiếu nữ có khi còn phải ra mặt bảo vệ hăn! Sớm một chút thức tỉnh cũng tốt, may mà cảm tình này còn chưa sâu, đỡ mất công cho đi quá nhiều mà quay đầu cũng không được.

Nữ sinh xoay người rời đi, không hề quyến luyến.

Qua miệng của nữ sinh này, một truyền mười, mười truyền trăm, số người mê luyến Tống Công Tắc càng lúc càng ít.

Tống Công Tắc thật ra rất vui vẻ, thanh nhàn, nếu biết chiêu này hữu hiệu như vậy, hăn đã sớm biểu diễn rồi chứ không phải đợi đến ngày hôm nay.

“Dĩ Ái, có chuyện gì hảo hảo nói chuyện nhé! Đừng chọc Công Tắc tức giận, hắn thật đáng thương nga!” Một vị bạn học trưởng nghĩa phát biểu.

“Đúng vậy! Dĩ Ái, cậu không biết Công Tắc học karate cũng không phải lỗi của hắn. Hắn danh tiếng như vậy mà. Nhất định là nghĩ đến không cần hắn nói cậu cũng biết cho nên mới không nói ra mà thôi. Đúng không Công Tắc!”

Mới vừa rồi nói cho Phí Dĩ Ái chuyện Tổng Công Tắc học karate, mọi người tự giác cho là chính mình khiến bọn họ tranh chấp nên rất có trách nhiệm muốn ngăn hai người này đấu võ mồm.

Tổng Công Tắc cố ý trốn sau vành tai miễn cảm của anh, ra sức gặt đầu, bàn tay to của hắn trên lưng anh chọc cao chọc thấp, còn không quên thổi nhiệt khí vào tai anh.

Phí Dĩ Ái vô lực tựa vào ngực hắn, khuôn mặt đỏ bừng, nói không nên lời.

Trong mắt người ngoài, anh giống như vẫn còn tức giận. Khuôn mặt đỏ bừng chính là vì tức giận, còn đây đẩy Tổng Công Tắc ra nữa.

Nói đến nói đi, như thế nào lại biến thành lỗi của anh rồi?

Đụng tới Tổng Công Tắc ở phía sau tự nhiên nổi lên phản ứng sinh lý làm anh vừa tức vừa thẹn, may mắn là hôm nay hắn mặc kiểu quần áo có chút rộng nếu không chẳng phải đã sớm bị người khác đã nhìn ra!

Tổng Công Tắc chôn mặt ở cổ người yêu nhện không được cười trộm. Hắn cũng phát hiện Phí Dĩ Ái bối rối, mà hắn là người khởi xướng cũng chẳng cảm thấy áy náy.

“Dĩ Ái à, cậu tha thứ cho hắn đi! Hắn rất đáng thương.” Mọi người không ngừng thuyết phục Phí Dĩ Ái. Náo nhiệt vô cùng.

Nghe được tiếng cười của hắn, Phí Dĩ Ái càng tức giận hơn. Anh cố gắng tập trung tinh thần. Lấy lại khí lực, dùng sức đập lên bàn chân của Tổng Công Tắc, thừa dịp hắn hô đau thì thu tay lại, nắm tay ở bụng hắn bổ thêm một kích khiến hắn lão đảo trên mặt đất, sau đó xoay người chạy ra khỏi vườn trường.

Tức chết rồi! Anh phải nhanh tìm một chỗ giải quyết nhu cầu sinh lý mới được.

Đi ra khỏi trường, anh giống như bị mất phương hướng, như thế nào về nhà? Anh ngồi xổm bên cửa sinh hơi dỗi, cũng khiến cho thân thể của mình hạ nhiệt.

“Học trưởng, về nhà a!”

Tổng Công Tắc bộ dáng không có việc gì lái xe máy xuất hiện trước mặt Phí Dĩ Ái.

“Hừ!”

“Lên xe đi!”

Tuy rằng không cam lòng nhưng Phí Dĩ Ái vẫn ngồi lên xe, gắt gao ôm eo hắn.

\*\*\*\*\* SpencerApe

Phí Dĩ Ái sợ hãi vịn tường, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Kỳ quái, Tổng Công Tắc không phải đang sinh khí sao không? Vì cái gì sự tình lại biến thành như vậy?

“Dĩ Ái, em hôm nay đã ngoan ngoãn nghe lời anh nói nhưng lại bị anh cho ăn một quyền, đến bây giờ vẫn còn đau đây này!”

Lừa gạt người, nhìn bộ dáng sắc lang kia kia. Dáng vẻ này làm gì giống với người đang bị thương đâu chứ.

“Dĩ Ái, sở dĩ em làm như vậy, hết thấy đều chỉ có một mục đích.”

Cái gì? Phí Dĩ Ái cố gắng xem nhẹ hơi thở nóng rực của hắn, chú ý lắng nghe, cũng không cãi lại. Trừ phi hắn có lý do tốt nếu không anh cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn! Anh không ngừng nói cho chính mình, sợ chính mình sẽ dễ dàng quên đi.

“Em chỉ là muốn vĩnh viễn ở bên cạnh anh, muốn trở thành người của anh. Em chỉ muốn anh, chỉ mình anh mà thôi.....”

Ma âm mị hoặc xoáy vào tim anh, trái tim anh rất dễ dàng tha thứ cho hắn. Anh vốn chẳng thể nào sinh khí với hắn được, phải nghiêm túc đối mặt rất khó.

Tổng Công Tắc hôn lên môi đối phương, đem nó cắn đến ửng đỏ, đầu lưỡi linh hoạt ở trong khoang miệng anh khuất đảo. Tình triều nồng cháy như vậy lan đến tận chỗ sâu nhất trong linh hồn anh. Hồn phách của anh đã muốn bay đi mất, bị hắn hôn như vậy, đầu óc trống rỗng, đã quên mới vừa rồi còn cảm thấy sợ hãi.

Bàn tay hư nhược của Phí Dĩ Ái muốn ngăn hắn lại, kéo ra một khoảng cách.

Nhưng tay anh giống như nhúc nhích không được, anh sợ hãi giống như bị hắt bát nước lạnh, nháy mắt dục hỏa vừa khiêu liền biến mất.

Tổng Công Tắc phát hiện phản ứng của anh không còn nhiệt liệt nữa, hắn hồi thần, mang theo ý cười tà hiệp nói:

“Rốt cục anh cũng phát hiện tay anh bị em trói lại. Em còn nghĩ chờ đến khi anh bị em lột sạch thì anh mới phát hiện chứ Xem ra, em hôn anh nhiệt tình như vậy, thế mà anh lại không chuyên tâm nga!”

“Cậu đang nói chuyện ma quỷ gì vậy hả, mau cởi trói cho tôi, tôi không muốn cùng cậu chơi mấy trò chơi biến thái này.”

“Đừng từ chối mà, nếu làm bị thương cổ tay mình, em sẽ không tha cho anh đâu.”

Phí Dĩ Ái thật sự sợ hãi uy hiếp nên ngoan ngoãn bất động, nhưng anh vẫn không nghĩ ra; tuy là nói mỗi lần như vậy anh đều rất thích nhưng có chết cũng không thừa nhận đâu.

“Công Tắc, lần này thả anh ra có được không?” Phí Dĩ Ái tiến hàng chính sách dụ dỗ. “Thực xin lỗi, anh không nên đánh cậu, hơn nữa..... hơn nữa làm như vậy anh cũng sẽ đau đến khó chịu. Cậu có luyến tiếc vì anh bị thương không đó?”

“Em đương nhiên luyến tiếc, như thế nào em có thể khiến anh bị thương chứ?” Tổng Công Tắc một mặt nói, một mặt cúi bả chường ngại vật đáng ghét trên người Phí Dĩ Ái.

Kháng nghị, trung cầu đều không hiệu quả, Phí Dĩ Ái cuối cùng vẫn bị ôm lên chiếc giường mềm mại, không lâu sau liền truyền ra từng trận rên rỉ, thở dốc khó nhịn.....

Ai!

Ai bảo Phí Dĩ Ái không hiểu sự đời, lại luôn nhìn không thấu tên nhóc Tổng Công Tắc luôn mang ánh mắt gian tà kia chứ!

Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ke-tinh-yeu>*